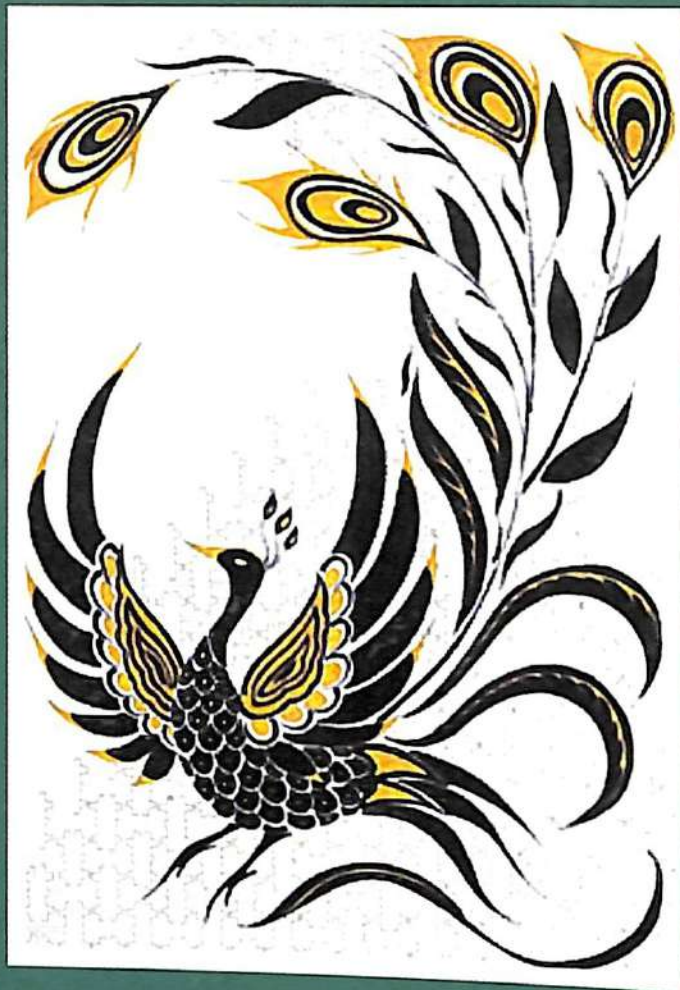

BLL ĐỒNG HƯƠNG GÒ CÔNG
Thành Phố Hồ Chí Minh

TUYỂN TẬP

Thơ
GÒ CÔNG

NHÀ XUẤT BẢN VĂN HÓA - VĂN NGHỆ

BAN LIÊN LẠC ĐỒNG HƯƠNG GÒ CÔNG
Thành phố Hồ Chí Minh

TUYỂN TẬP
Thơ Gò Công

Nhà xuất bản Văn hóa - Văn nghệ
TP. Hồ Chí Minh

Lời ngỏ

Gò Công là vùng đất địa linh nhân kiệt. Một vùng đất ven biển, đồng chua, nước mặn, một thời hoang sơ có tên là Khổng Tước Nguyên (hay là Gò Chim Công).

Thời chiến tranh Gò Công là một tỉnh. Sau ngày giải phóng năm 1975 hợp nhất với Mỹ Tho thành tỉnh Tiền Giang. Từ một huyện Gò Công nay được chia thành 4 huyện, thị xã: Thị xã Gò Công, huyện Gò Công Đông, huyện Gò Công Tây, huyện Tân Thới Đông.

Người Gò Công trong điều kiện thiên nhiên không ưu đãi nhưng đã vươn lên trong khó khăn, cần cù lao động trong khai hoang, mở cõi, đấu tranh với thiên nhiên khắc nghiệt, với thú dữ, với biển cả sóng dữ, bão lụt thường xuyên (mà điển hình là bão lụt năm Thìn 1904, cơn bão số 5).

Người Gò Công lại có truyền thống yêu nước, cách mạng với bao tấm gương lấy lòng: Bình Tây Đại Nguyên soái Trương Định, Thiên địa hội, Quang phục Hội, An Nam Đảng Cộng sản, Đảng Cộng sản Việt Nam,...

Người Gò Công lại xuất hiện và có mặt trên nhiều lĩnh vực của lịch sử chính trị, kinh tế, văn hóa, xã hội: hai Hoàng hậu Triều Nguyễn là: Từ Dũ và Nam Phương; Phó Chủ tịch nước CHXHCN Việt Nam Trương Mỹ Hoa; các nhà thơ, nhà văn: Hồ Biểu Chánh, nữ sĩ Mạnh Mạnh, nhà thơ Hoàng Tố Nguyên,...

Gò Công cũng là vùng đất học, vùng đất văn hóa và các văn Đoàn đã ra đời và xuất hiện khá sớm: Thi đoàn Gò Công, Nhóm thơ 20 Gò Công, thi văn đoàn Đêm quê hương... Thơ là tinh thần yêu nước, là vũ khí chiến đấu và cũng là tiếng nói tâm tình của người Gò Công với thiên nhiên, con người và xã hội.

Từ năm 2009 đến nay, một số cây bút, nhà thơ ở Gò Công, từng sinh sống, làm việc, công tác ở Gò Công cùng với một số nhà thơ quê Gò Công đang làm ăn, sinh sống ở Tiền Giang, ở Thành phố Hồ Chí Minh và nhiều tác giả khác đã tụ họp lại, trao đổi thơ văn và có nguyện vọng in một tập thơ Gò Công. Nay tập thơ sau thời gian chuẩn bị đã xuất bản ra mắt bạn đọc xa gần do sự đỡ đầu, hỗ trợ của Ban liên lạc đồng hương Gò Công tại Tp. Hồ Chí Minh và sự ủng hộ của lãnh đạo của các huyện và thị xã Gò Công cùng Chi hội văn nghệ thị xã Gò Công, Nhà xuất bản Văn hóa - Văn nghệ Tp. Hồ Chí Minh, các mạnh thường quân và đông đảo bạn đọc yêu thơ.

Tập thơ gồm 130 bài, 215 trang của 77 tác giả thơ có lời ngỏ của Ban liên lạc đồng hương Gò Công tại Tp. Hồ Chí Minh, lời giới thiệu của nhà giáo ưu tú Phan Thanh Sắc và nhà thơ Trần Ngọc Hưởng.

Xin được giới thiệu tập thơ Gò Công coi như là nghĩa cử, là tấm lòng của những người con Gò Công, những người con xa quê Gò Công và những người xin chọn Gò Công làm quê hương. Xin góp một chút gió cho sóng biển Tân Thành. Xin góp một trái xo-ri cho vườn xo-ri bát ngát của Gò Công. Xin góp mỗi bài thơ trở thành một bông hoa trong vườn hoa nghệ thuật của quê hương xứ Gò, của sông nước Tiền Giang và của khắp miền đất nước.

Xin trân trọng cảm ơn tất cả, cảm ơn quê mẹ Gò Công.

TS Trương Minh Nhựt

(Nhà thơ Trương Chính Tâm,
Phó Chủ tịch Ban liên lạc đồng hương Gò Công
tại Thành phố Hồ Chí Minh)

*

ANH HÙNG DÂN TỘC
BÌNH TÂY ĐẠI NGUYÊN SOÀI
TRƯƠNG ĐỊNH
1820 - 1864

THAY LỜI GIỚI THIỆU

Lặng dâng một miền

Tôi ít khi xa quê quá thời gian một năm để có thể có được cái “hồn quê theo đám mây Tần xa xa”. Tôi bám nơi chôn nhau cắt rún như cây bần, cây mắm bám làm vững đất phù sa pha mặn, pha chua, pha cả ngọt bùi. Xa làm sao được nơi tôi từng được bốn cơm mẹ nhai trắng thành hồng, cốt nước trầu cay mẹ nhào cơm cá ươm tôi thành người, rồi mẹ tôi đem miếng trầu cay đến gia đình người tôi thương, tôi thành gia thất. Nhà tôi không nhào nước cổ trầu với búng cơm cho các con tôi nữa. Tôi nhớ trầu cau và bâng khuâng phát hiện ra rằng tôi cũng có một cái gì không thể quên để nhớ như người xa vạn lý nhớ bến, nhớ thuyền nơi có người sẽ hóa đá vọng phu. Cái mà tôi có để nhớ là miếng trầu của mẹ, thì ra cũng là một nỗi nhớ quê hương. Lạ lùng không, nhớ quê hương khi còn ở quê hương. Vì trầu vẫn xanh nhưng búng cơm nhào cổ trầu bây giờ không ai tưởng mà thấy được.

*“Thương em cô gái Giồng Nâu,
Nửa đêm còn nặng gánh trầu trên vai”*

(Gánh trầu mùa xuân – Vĩnh Tiến)

Tôi mừng, vì như mỗi người, tôi có nỗi nhớ, nhớ quê hương. Cám ơn nhà thơ Đỗ Trung Quân, tôi đã nghe được lời anh khi tôi có quá nhiều cái không còn để nhớ, trừ nhớ quê hương.

*“Quê hương nếu ai không nhớ
Sẽ không lớn nổi làm người”*

Quê hương của tôi bây giờ không ước lệ như là miền có khói cơm chiều, có bầu trời với đàn cò sải cánh hoàng hôn. Quê hương tôi với ông bà tôi là lưu dân ở lại miền này gần 300 năm về trước là những cây mắm, cây vẹt thuần dân đất biển mặn pha cát phù sa thành Gò, thành Giồng. Cha mẹ tôi và chính tôi là những cây tràm, cây đước trộn mặn pha chua cho đất, nên một loại cây quý lạ lòng gốc xa xôi tận trời Tây vượt biển nghìn trùng đến mọc được và chỉ mọc đúng nghĩa ở miền này ít nhiều đem no, đem ấm, như cơm, như tôm, như:

*“Ra về sao thấy dạ băng khuâng
Xơ ri mộng đỏ, hương vương vấn
Men rượu tình nồng quện bước chân”*

(Lời người xứ biển – Ngô Văn Dũng)

Các con tôi và các cháu tôi, lúc nhỏ chỉ nằm nôi, không được như cha ông chúng lọt lòng

đã quen được nằm ngủ theo nhịp võng đu đưa
và... tiếng ru của mẹ:

*“Đèn nào cao bằng đèn Châu Đốc,
Gió nào độc bằng gió Gò Công,
Một ngọn đông phong lạc vợ xa chồng
Đêm nằm nhớ lại, nước mắt hồng tuôn rơi”*

Và nhiều lắm... nhưng sao tôi nhớ mãi 4
câu này.

Não lòng gợi nhớ, ôi trăm năm quê tôi trận
bão năm Thìn (1904) thảm họa không nguôi!
Những bài thơ đẹp như: *Đáy thôn Vỹ Dạ*, *Tống
biệt hành*. Mỗi bài không dài sao tôi không thuộc,
vậy mà tôi nhớ đến da diết 4 câu thơ trên!

Rồi mẹ ru:

*“Anh đi ghe gạo Gò Công,
Ghe về Bao ngược bị giông đứt buồm”*

Tôi tưởng tượng, ghe anh mang số 18 của
Nam Kỳ 21 tỉnh hồi tôi còn nhỏ. Tôi nhắm sợ
có sai:

*Gia Châu Hà Rạch Trà
Sa Bến Long Tân Sóc
Thủ Tây Biên Mỹ Bà
Chợ Vĩnh Gò Cần Bạc - Cấp*

Đúng rồi, ghe miền tôi xưa mũi đở mang số
18, bây giờ xe cộ mang số 63. Sự trùng hợp đẹp lạ
lùng, cộng thành con số 9 ước ước, mơ mơ.

Tôi cục bộ, nhớ hai chữ Gò Công, hai chữ đã vào tận chiếc võng đầu đời của tôi. Tôi đã ôm Gò Công mà lớn lên, thương Gò Công quá đi thôi!

Bây giờ đọc các cuốn “Gò Công cảnh cũ người xưa” của bác Việt Cúc, “Gò Công xưa và nay” của nhà nghiên cứu Huỳnh Minh, ngậm ngùi tìm dấu cảnh xưa: cầu Bến Lội, cầu Quan, cầu Huyện và cả người Gò Công xưa đâu tá! Nhưng sách xưa vẫn quý, vẫn chỉ cho ta thấy những vật thể trăm năm: Lăng Hoàng gia, Đền thờ Võ Tánh, Mộ người anh hùng Trương Định... và có nêu bao nét văn hóa phi vật thể đặc thù. Gò Công với các bài hò chèo thuyền, cấy lúa, điệu lý, bài vè, có đót đất chẳng khi không nói “mang mà đeo guốc” mới lạ kỳ! Nữ sĩ Mạnh Mạnh mà các thi hữu gọi đùa là *Chim mạnh mạnh*, rồi đặt bài đồng dao “*con chim mạnh mạnh nó đậu cành chanh...*”, sau này gọi tứ cho bài “*Có anh Ba Hưng vốn thiệt nông dân...*” không vui sao!

Nửa đầu thế kỷ trước, Hồ Biểu Chánh có những quyển tiểu thuyết bây giờ dựng thành phim lấy bối cảnh chợ Gò Công, chợ Giồng... không làm cho dân Gò Công ấm lòng sao! Cũng những năm 30 và 40 thế kỷ trước, *Thi đàn Gò Công* lưu dấu hằng trăm bài Đường luật, con cháu Gò Công có hững hờ sao!

Và rồi nhớ ngày 01/11/1964, “Nhóm thơ 20 Gò Công” thành lập với Trần Anh Tài, Đan

Dạ Uyên và Dạ Huyền, Trần Ngọc Hưởng, Như Uyên Thủy... những nhà thơ tuổi 17, 18 chưa đến 20 đã ươm mầm từ những ngày đầu vào trung học. Chỉ khi thơ của họ xuất hiện đều trên những trang thơ của các nhật báo Sài Gòn từ 1964 đến 1975, người ta mới biết có “nhóm thơ 20 Gò Công làm thơ ca ngợi quê hương và những con người Gò Công là tuyệt phẩm quê hương!”. Chính nhà thơ Kiên Giang Hà Huy Hà giới thiệu những bài thơ của nhóm trên báo Tin Sớm ngày 03/08/1965, đã viết như thế và xưng tụng là quê hương Gò Công đã sinh ra nhiều người thơ nặng tình quê hương, Gò Công là đất thiêng từ lâu rồi đó!

Cách đây không lâu, có đi xa, có nghe những bài nhạc Gò Công, dù cho là vàng vọt trong nét nhạc, ai người Gò Công không có giây phút ấm và chạnh lòng! Cám ơn các anh: Đại Triều, Hoa Sứ Đỏ, Song Hoài, có các bài thơ đẹp về Gò Công để Hoàng Phương tạo nhạc, tạo một dòng nhạc một thời vang bóng: *Dòng nhạc Gò Công!*

Tôi không làm được thơ, tôi không thuộc thơ, nhưng tôi quen và muốn quen các bạn làm thơ và cả làm văn của quê tôi. Tôi cám ơn và trân trọng các nhà thơ dù không phải dân gốc địa phương nhưng có thơ nhắc đến Gò Công. Tôi thương nhà thơ La Quốc Tiến với tấm lòng đồng điệu với phố cổ Gò Công. Tôi từng theo nhà thơ Trần Đỗ Liêm của Rạch Gầm, Sông Tiền, “Đi dọc

Việt Nam” với 55 bài thơ và tôi đã dùng được 2 lần ở Gò Công, quê mình: bài “*Đầu Thu*” chỉ có 6 câu thơ, không gì gợi cho người đọc thơ biết được vùng nào. Tất nhiên là tôi biết được vì có “*Gia Thuận*” và “*đền Ông*”. Tôi mỉm cười, nhà thơ đem chỉ 4 chữ đặc thù này cần trong tấm khăn vàng lúa chín, xanh biếc cánh chim gù và đỏ cát sỏi đường quê, bấy nhiêu đấy cũng đủ trải trước mắt tôi một cảnh và tình quen thuộc! Và bài “*Thu rơi - giạt mình*” 12 câu thơ, chỉ đọc nhất có ba chữ quen thuộc “*Lăng Hoàng Gia*”, tôi giạt mình vì nhà thơ gọi vùng đất phát tích ngôi Thái hậu là đất “*Phượng Hoàng*”. Tôi cảm ơn nhà thơ và hạnh phúc, nước mắt dâng mi, tôi viết liền một bút ký về Đức Bà Từ Dũ và mượn ý nhà thơ đặt thành tựa “*Đất Phượng Hoàng*”.

Đâu hết! Nhưng kể sao cho hết được, các nhà thơ Bảo Định Giang, Nguyễn Duy, Võ An Khánh, Hoài Vũ... đến Gò Công là thấy bóng dáng người dân “*đồn điền*” và bao người dân thứ “*điền trại*” theo người anh hùng Trương Định quyết đem cái chết coi “*nhẹ như lông hồng*” mà nghĩa gấm “*nặng như Thái Sơn*” để bảo vệ mảnh đất đờn côi còn lại của ba tỉnh miền Đông mà Pháp đã chiếm. Quân Pháp có bao giờ dám coi thường “*dân ứng mộ*” này đâu?

Và nay, cái duyên lạ là được cầm bản thảo “*Thơ của các nhà thơ Gò Công bây giờ*”, tôi mừng,

tôi lật từng trang, gặp gần như quen tất cả các bài thơ. Ngoài các nhà thơ tôi mến, tôi đã đọc thơ anh bạn học cũ Diệp Kim Sanh, đồng nghiệp Nguyễn Văn Duy, anh bạn bác sĩ làm thơ Huỳnh Đình A, các nhà thơ Phạm Huy Ngũ, Quan Luân, Xuân Bá... và phải chi tôi được kể ra tất cả mới thỏa lòng. Cũng thấy ở đây, quý biết bao các nhà thơ nữ, những “nữ sĩ Mạnh Mạnh” của Gò Công thời hiện đại. Sẽ có một chút gì ấm quê hương, các nhà thơ Gò Công làm thơ, người yêu thơ góp nhặt, chắt chiu, gói tình quê thành một tập, hy vọng sẽ in được. Tập thơ xuất hiện muộn màng, nên chắc cũng có chút thẹn thùng e lệ!

Tôi không có khả năng bình thơ, chỉ có lòng quý trọng người quê tôi làm thơ, giữ đẹp quê hương! Tôi thật lòng mong người Gò Công, đồng hương của tôi đọc các tác phẩm thơ của các nhà thơ Gò Công. Thế nào cũng có bài thơ đẹp, bài thơ đằm đẹp, nhưng quý là tấm lòng mong có tri âm, tôi sẽ đọc hết. Tôi lại mong “các bạn phương xa” đọc nữa. Nếu các bạn đọc, tôi sẽ trải lòng, tôi sẽ học, để yêu thêm ngoài hai tiếng Gò Công!

Nhà giáo Ưu tú Phan Thanh Sắc
(Cựu giáo viên
trường PTHH Trương Định, Gò Công)

**Nghi Thiên Chương Hoàng Hậu
Đức Từ Dự (1810-1901)**

HUỖNH ĐÌNH A

Bước chân người thầy thuốc

Vội đi anh, bước chân người thầy thuốc
Vội đi anh, con bệnh đang chờ anh
Mỗi bước chân một mạng sống an lành
Bao trái tim, lòng tin, bao ánh mắt

Anh đã sống những đêm dài khuya khoắt
Bên ánh đèn, bên hơi thở, bên cơn đau
Từng mũi kim, từng viên thuốc ngọt ngào
Đi len lõi âm thầm trong máu đỏ

Anh đã sống với mâm cơm còn dở
Ăn vội vàng vì ca mổ chờ anh
Ngủ không yên vì con bệnh đang hành
Có nhiều đêm thức trắng trong cấp cứu

Anh đã thấy đã nghe thành phố ngủ
Trên cánh tay, trên màu trắng áo “blouse”
Trên nóc nhà thương, trong tiếng mẹ ru
Lòng bồi hồi vì quê hương thương quá!

1985

🔑 TRANG HUYỀN AN

Nghe mưa sao mà nhớ...

Nghe mưa Sài Gòn sao nhớ Gò Công
Gió An Phú Đông có mát như vườn
bạn tôi không?
Con nghêu Tân Thành, con cua Cồn Cống
Con vọp Gò Gừa có ghé đây chăng?

Nhớ ngày nào mới đến Gò Công
Lộ Dương... Lộ Dương... gió còn vi vút
Cầu Tây Ban Nha vườn xanh thừa thớt
Em gái còn gánh nước Ao Trường Đua

... Nghe mưa sao mà nhớ
Hơn nửa đời chia sẻ với Gò Công
Hạt gạo quê Gò nuôi tôi ấm ngọt nhiều năm
Mồ hôi tôi thấm đất này mùa mưa, mùa nắng
Bàn tay chai, ngón dài, ngón ngắn
Ngày vui có chẳng dễ dàng

Gò Công ơi!
Vành nôi thơ ấu trong đời
Con tôi khôn lớn nên người hôm nay
Xa rồi tôi vẫn nhớ
Nếp nhà mái ngói âm dương

Tiếng chim yên lành... chập chờn bóng lá
Ứng hồng xơ-ri chúm chím vườn xanh
Những dáng đi hiền lành vội vã cuộc mưu sinh
Nụ cười thương mến
Bé gái khoanh tay lễ phép chào thưa...

Nghe mưa sao mà nhớ
Tiếng trống trường bao nhiêu năm gắn bó
Các em tôi, những học trò một thửa
Vẫn cùng tôi vui bước trong đời

Thương mến Gò Công ơi!
Những chị, những anh, những bạn của tôi
Xin hãy bỏ qua một thời vụng dại
Động mãi trong nhau là những nụ cười

Gió chướng về rồi
Dạt dào kỷ niệm đầy vơi

Ai đi xa nay trở lại Gò Công
Bỏ ngõ... tượng đài, nhà cao, đường rộng
Bầy chim yến chao mình riu rít
Xin đậu nơi này làm tổ nở sinh

Huyện mới cù lao tên đẹp Tân Phú Đông
Nhu gái chớm thì chân còn ướt đất
Mắt vui cười lấp lánh Mùa Xuân
Em mơ gì hỡi Người đẹp Gò Công...

Bông mai nở muộn

Câu đối đã phai... lộc đã xanh
Bông mai nở muộn, đậu trên cành
Cũng biết như em dùng dằng đợi
Anh về mai nở đẹp cùng anh.

➦ **NGUYỄN ĐỨC ÁNH**

Để nhớ

Không phải tự nhiên hoa ánh đỏ
Mà từ máu lửa đất Gò lên
Tạo nên truyền thống muôn đời sáng
Hoa đẹp lòng người, hoa đỏ thêm.

02/07/1980

➔ XUÂN BÁ

Châm tác về thơ

Thơ là những buồn vui ta góp lại
Là yêu thương và rung động trong lòng
Là khổ đau quặn thắt tim mùa đông
Là suốt lệ của tâm hồn cô đọng

Thơ là gào thét của nội tâm dậy sóng
Là giận hờn và thương nhớ ưu tư
Là tiếng chuông làm rung động lòng người
Là máu lệ từ linh hồn thi sĩ

Thơ là rượu nồng ngọt ngào hương vị
Là mộng lung, hư thực của tâm hồn
Là tình cờ bất gặp ở trên không
Là cảm xúc giữa trăng mờ bóng tối

Thơ là hạt sương vàng gieo muôn lối
Là khu vườn có muôn lá, muôn hoa
Là tiếng lòng cô đọng những tinh hoa
Là chìa khóa tâm giao tình thân ái

Thơ là trái ngọt cho người đời hái
Là ân tình kết nụ tỏa thương yêu
Là chùm hoa khoe sắc nắng ban chiều
Là thiếu nữ má hồng xinh môi ướm

Thơ là hiện thân chiếc lược
Gỡ rối tơ lòng hồn thả cùng mây
Nhỏ giọt thơ tươi mát tuổi thơ ngây
Để nuôi dưỡng nở hoa hồn thi sĩ.

Gò Công năm 2000

Thương tiếc cố nhạc sĩ Hoàng Phương

Anh đã đi rồi theo gió sương
Vô cùng thương tiếc bạn Hoàng Phương
Chúng tôi nay viếng, nhìn di ảnh
Kính bái anh và thắp nén hương

Di sản tinh thần anh để lại
Cho đời nhạc khúc của quê hương
"Nhân sinh tự cổ thùy vô tử"
Dẫu biết, nhưng đời vẫn tiếc thương

Bè bạn những người trong chúng ta
Đã từng vương vấn nghiệp thơ ca
Cùng nhau ngồi luận câu thi phú
Anh hóa thơ thành nhạc nở hoa

Thi hữu gần xa thương tiếc anh
Một cơn lốc cuốn lá xa cành
Tân Thành vắng vắng hồi chuông đổ
Tiễn biệt hồn anh ra biển xanh.

Tân Thành biển, 30/4/2003
CLB thơ Hương Đất Giồng

Tâm nguyện người cha

Thà gục chết vì bút nghiên đèn sách
Không sống hèn và lười học rong chơi
Bởi đèn sách ban cho ta tri thức
Để đối nhân và xử thế ở đời

Bạc làm cha ta quyết vì con cái
Nuôi học hành cho đến chốn đến nơi
Đừng vấp ngã trong nhân tình thế thái
Mong tương lai con cái được nên người

Đời của ta đã bao phen ngang trái
Lỡ nhịp cầu khi tuổi mới đôi mươi
Nên ta sợ sau này đời con cái
Phải quyết tâm đèn sách để nên người

Đời ta khổ cho đời con ta sướng
Con hơn cha vì ta muốn thế mà
Ta đã khổ mấy lần yêu sau trước
Nên quăng cuộc đời thất thổ vong gia

Ôi! Thân trai cũng mười hai bến nước
Vãi đục trong năm tháng máu lệ nhòa
Ta ráng khổ để thâm nuôi mộng ước
Con cái sau này... đèn sách hơn ta

Các con ơi! Hãy hướng về phía trước
Quyết chí học hành, ráng học hơn ta
Học học nữa, quyết học hoài sẽ được
Là đáp đền tâm nguyện của đời ta.

 NGUYỄN MẠNH BÌNH

Trăng quê

Trăng quê bủa dọc triền đê
Với em tôi lại tìm về tuổi thơ
Bồng bênh trăng trải mộng mơ
Trốn tìm mãi đến bây giờ chưa xong.

Dải Ngân Hà

Em thả ước mơ vào trời đêm thăm thẳm
Ngực hít căng hương cỏ mật quê nhà
Lấp lánh ngân hà, chiếc gầu sòng nghiêng ngả
Tát mãi ánh vàng không vớt được nụ hôn xa.

Muối trắng

Vẫn là sắc trắng lung linh
Mà sao nói hết bao điều, muối ơi
Phải đâu chỉ tự biển khơi
Muối còn mặn bởi tình đời hôm nay
Gừng cay chín tháng còn cay
Từ trong muối có tháng ngày gian nan
Có tay ai đắp bờ tràn
Có tay ai kéo trục lặn rớt phồng
Da ai sạm nắng trưa nồng
Làm nên hạt muối trên đồng trắng tinh.

Hoa của đất

(“Người ta là hoa đất” - Tục ngữ)

Những gánh hoa
Bồng bênh theo nhịp bước
Từ miệt vườn
Em gánh mùa xuân về chợ
Trên đường hoa trôi tựa suối hoa
Hương thơm trong gió bay xa

Hương cúc đượm nồng
Thoang thoảng hương hồng hương huệ
Và hoa bưởi không thấy ai gánh cả
Mà sao trong gió hương bay...

** Tuyển tập thơ Gò Công*

Mùa xuân lan tỏa ngát ngây
Để anh loay hoay
Tập làm thi sĩ
Nhưng viết về hoa
Hay cô gái gánh hoa
Trong chiều xuân cánh én liệng la đà
Con đường quen sao hôm nay bỗng lạ
Rực rỡ sắc màu – con đường hoa
Đường mềm mại từ tay em đánh nhịp
Đường ngắn dẫu chỉ vì đường thẳng
Mà vì em sắp đi qua

Anh mãi nghĩ về mảnh đất quê ta
Nơi nước mặn đất phèn
Đã xanh hai mùa lúa
Vẫn không quên dành cho Tết
Một mùa hoa!

 HUỲNH VĂN CÔNG

Một thoáng áo dài

Trong tà áo dài
Em dịu dàng tha thiết
Nhìn dáng em nhẹ bước
Tôi mơ màng, cô Tấm ngày xưa
Những chiều mưa
Đường đến trường lầy lội
Bước chân ngập ngừng bối rối
Bờ vai gầy dáng nhỏ xiêu xiêu
Nghe dâng lên thương cảm thật nhiều
Giữa mưa chiều lòng tôi trĩu nặng
Những trưa đầy gió nắng
Quãng đường dài thiếu hẳn bóng cây
Gió nô đùa tà áo bay bay
Xe xuôi ngược bụi phủ đầy áo em
Thầm ước đêm đêm
Đường em đi gian nan không còn nữa
Chẳng ngại ngừng khi nắng lửa chiều mưa
Cho áo dài vẫn mãi đẹp nguyên xưa.

Cô giáo vùng sâu

Em là cô gái vùng sâu
Trường em qua mấy nhịp cầu chông chênh
“Gió đưa lắt léo gập ghềnh”
Đò giang cách trở chênh vênh mái chèo
Nắng mưa nói biết bao điều
Có qua mới biết bao nhiêu bụi, bùn
Nhìn em tôi những chạnh lòng
Thời gian rồi sẽ má hồng nhạt phai
Vẫn đi đến lớp mỗi ngày
Cảm thương ánh mắt thơ ngây học trò
Sớm trưa lặn lội thân cò
Ước gì tôi hóa con đò đưa em.

👉 **VÕ TẤN CƯỜNG**

Nhớ Hoàng Tố Nguyên

Gò Me chẳng còn me
Góc trời thiu thiu vòm mây bạc
Thân me già trĩu oằn chua chát
Vun lộc ngọt ngào mắt em sắc lẹm

Nhớ Hoàng Tố Nguyên
Dáng ông liêu xiêu hoàng hôn lữ hện
Chiếc nạng chống lệch trời thương nhớ
Phương Bắc xa mù cánh hạc

Gò Me chẳng còn me
Thương nhớ bạc màu
Gieo hạt chát chua
Nhà thơ về xứ mộng
Ngọt bùi vương vấn mùa sau.

Lăng Hoàng Gia

Gò Công ngày bão rớt

Anh về Gò Công ngày bão rớt
Phía không em tê buốt mong chờ
Phố cổ âm dương âm u mây phủ
Những giọt mưa rơi vào cơn khát
Ta rơi vào nhau...

Anh về Gò Công ngày bão rớt
Điều muốn nói tan vào mắt bão
Giông gió cuộc tình trơ trọi tháng ngày trôi
Hoa phát tài báo điềm may mắn
Xòe bàn tay tím ngắt nụ hôn đầu
Anh nửa đời sắp giữa tình vụng dại

Anh về Gò Công ngày bão rớt
Em là khoảng lặng đời anh.

➡ **VŨ CƯỜNG**

Hoa tình yêu

Con đường có hoa lim nở
Là con đường tình yêu của đôi ta
Sân trường em dạy vùng quê xa
Cũng thắm sắc vàng lưu luyến ấy
Ôi! Màu hoa chúng mình tìm thấy
Mãi tươi màu kỷ niệm mến thương.

Chiều nay em về phố huyện
Mình lại cùng sánh bước bên nhau
Con đường hoa lim đã nở đây
Nắng ngọt ngào soi hàng cây thẳng lối
Anh gọi gió về dong đưa cành lá
Em vui cười đón bắt đóa hoa bay
Hoa thả dù, hoa làm chong chóng
Hoa đưa ta về sống với tuổi thơ
Hoa gọi cho lòng em nhớ
Ngôi trường có bóng cây dịu mát
Có đàn em còn quen đi chân đất
Cũng thích gọi gió về đón bắt đóa hoa bay...

Em như lim vàng tươi sắc
Nở giữa lòng anh một chùm hoa
Tình yêu – Cuộc đời là mùa xuân hương ngát
Hạnh phúc dâng đầy theo những đóa bay!

1985

➡ TRẦN THỊ BẢO CHÂU

Sợ không kịp với thời gian

Sợ sao những phút ngồi không
Mà trong hồn chuyển bão giông bao lần
Câu thơ chọn mãi điệu vần
Sao ghi không được một phần nghĩ suy
Hôm qua viết được điều chi
Cho ngày mai có... những gì của nay
Bàn tay mở nắm bàn tay
Chắc không ai tặng ai niềm mộng mơ
Câu thơ tìm mãi vần thơ
Vần thơ chạy trốn, vần thơ đuổi tìm
Chao ơi! Sao mãi lặng im
Khoảng không vô tận nhận chìm trí tôi
Bao bài thơ đọc mềm môi
Bây giờ ngồi cắn... nát môi vì lời
Làm sao tìm được ở tôi
Những người xa lạ trong đời chưa quen
Đổi làm sao được trái tim
Để tôi hiểu được ý chìm bên trong
Đời cho tôi đủ mặn nồng
Giúp tôi viết tiếp những dòng dở dang
Sợ không kịp với thời gian
Mái tóc đã trắng... mùa vàng còn xanh.

➡ TRẦN TIẾN DŨNG

Nghe mưa trước sân nhà

Mưa ngấm qua nhịp thở
Mạch cuối tuổi thơ ngấm qua sỏi đá lăn
Trong bàn tay thô ráp
Tiếng mưa được ném ra
Không đâu ngăn được niềm vui
Không đâu không mùa hè

Bước. Bước sớm trước ngày mới
Đã vượt nổi run rẩy cầu sắt
Em – Bàn chân biết cười
Không nhận về mình
Vẻ đẹp hình khối áp đặt hấp lực
màu sơn nông nổi

Không nhận về mình
Tiếng cười của ai – cái nóng vô tận
Lại mở miệng cười hồn hậu
Bầu trời không đổi, ánh sáng trái xanh
Ngày này tôi nhận ra
Đất, gió, nước, cỏ lá
Thường khi cười rất to
Tình yêu tôi trong sự nuôi dưỡng của mùa hè
Thường khi cười vậy đó
Ngày nay tôi nhận ra
Tiếng mưa sinh ra tôi và chờ tôi sinh ra
Những ngày hè bình yên không gì đứt đoạn.

Gánh xôi phố

Gánh xôi góc phố
Thường ngày chỉ từng ấy
Không có ai có thể ăn nhiều hơn giấc mơ
về ngọn đồi của gã thị dân
Ngồi xồm đội nóc phố
Ngồi xồm bóc lá chuối
Bên gánh xôi ba mươi năm
của người đàn bà già
hơn bóng hiên
Gã thị dân không no – gã chỉ già
Để nuôi lớn ngọn đồi tuổi nhỏ
Và mai kia
Bữa ăn sáng sau sự sống của gã thị dân
Bữa ăn sáng giữa xứ sở bụi gió
Vị muối đậu
Hương nếp thơm
Sẽ thuộc về ngọn đồi nhỏ bé như nắm xôi
Nửa nắm ăn cùng giun dế
Nửa nắm khác dành cho hành trình trở lại
Phố bây giờ
Phố ngày đó
Lại ồn ào những cậu bé tham ăn.

➔ **NGÔ VĂN DŨNG**

Lời người xứ biển

Gió đông dào dạt Gò Công
Hỏi lòng khách lạ biết hay không?
Có nghe vị muối tê đầu lưỡi
Cá bạc, tôm vàng buổi chợ đông?

Bãi biển quê mình những sáng trăng
Cao xa lấp lánh ánh sao ngân
Xoay xoay tiếng máy ùa mặt nước
Búng nhảy, đàn tôm giữa mặt đầm.

Người đến Gò Công sao cứ hỏi rằng
Ra về sao dạ thấy băng khuâng?
Xơ-ri mọng đỏ, hương vương vấn
Men rượu tình nồng quyện bước chân.

*Tuyển tập thơ Gò Công

⇒ NGUYỄN DUY

Giải lại
Nhà Truyền Thống Gò Công

Nhớ mãi một lần thăm Gò Công
Nhìn xanh màu lá nhớ Trương Công
Đem về tất cả niềm lưu luyến
Gởi lại nơi đây một tấm lòng.

Gò Công 01/11/1980

Nhà cổ Đốc Phú Hải
(nay là Bảo tàng thị xã Gò Công)

 NGUYỄN VĂN DUY

Tặng vật tỏ tình

Tặng em một trái dưa đèo
Để mình nhớ lại đời nghèo năm xưa
Nhọc nhằn đội nắng dầm mưa
Quanh co ngõ hẹp sớm trưa đi về

Tặng em một cái nón mê
Nón toi tả rách não nề thân ta
Nón không che giọt mưa sa
Gió, sương, cát, bụi bạc hoa mái đầu
Nắng mưa, mưa nắng dãi dầu
Nón đau xác nón, người đau phận người

Tặng em một trái mỏng toi
Ép làm mực tím vẽ chơi giấy tiền
Đêm nằm mơ gặp thần tiên
Biển nhà rách thành dinh điền dọc ngang

Nghèo hèn nào ngóng cao sang
Tặng em cánh én bay ngang bầu trời
Tuổi xuân chưa kịp mở lời
Chim xanh chớp cánh đã rời bay xa

Tặng em trái ớt chưa già
Ăn vào le lưỡi hít hà làm chi
Đắng cay nếm đủ, thiếu gì?
Long đong phận bạc so bì với ai?

Tặng em một cọng cỏ may
Đời tôi tả rách may hoài lành đâu?
Âm thầm một mối âu sầu
Phất phơ nhuộm bạc mái đầu âu lo.

Tặng em một hạt bo bo
Em ơi nhớ thuở đói no cơ hàn
Ba chìm bảy nổi gian nan
Ăn bo bo nhớ gạo Nàng Thơm ngon.

Một đời được mấy vuông tròn
Đèn khuya lụn ngọn, mối mòn hắt hiu
Thương em còn muốn tặng nhiều
Lại e tặng vật gọi điều phiền đau.

Mùng 4 Tết Quý Mùi
(04/02/2003)

Non lộ trên cây

Hốc cây đã tượng hòn non
Rêu xanh phủ kín lối mòn lượn quanh
Nhện giăng tơ trắng mong manh
Mây che cửa động vắng tanh lối vào
Gió lay chim líu rì rào
Lá bay mà ngõ thỏ nào hạc bay.

Tháng 12/1997

➡ THU ĐÀN

Bao dòng tình khúc

Trầm mặc bên ánh đèn
Nhả từng luồng khói thuốc
Bay loãng trong thâu đêm
Dư âm từ điệu hát

Ôi ! Một thời dĩ vãng
Với năm ngón tay gầy
Viết bao dòng tình khúc
Lạc loài với nước mây

Trôi nổi theo thời gian
Bước chân chiều đã mỏi
Dừng lại bến sông Lam
Nhiều đêm lòng tự hỏi

Tiếng hát em thưở nào
Mãi mãi còn bên nhau
Dù đời là ảo ảnh
Em vẫn là trăng sao.

Sài Gòn 21/12/1982

Bài luân lý

Tôi cắp sách đi theo bờ sông nhỏ
Trời thanh bình man mác gió bên tai
Rải rác quanh thôn bao nhà mái đỏ
Trời mờ sương trĩu nặng thấm bờ vai...

Ôi! Tuổi trẻ hồn nhiên như giấy trắng
Như chim non ríu rít gọi tìm nhau
Cổng trường mở cùng vỗ cánh bay vào
Sân xanh cỏ nhuộm hồng màu nắng mới

Buổi đầu tiên thầy dạy bài luân lý
Làm con người là phú quý, vinh quang
Biết kính trên nhường dưới rõ ràng
Đem đạo lý thấm nhuần vào đời sống.

Cả lớp học lặng im nghe chăm chú
Gương mặt thầy trầm lặng, giọng êm êm
Hoa phấn rơi trên bụi giăng êm đềm
Thầy kết hạt, ươm mầm cho thế hệ.

Sài Gòn, 25/5/2002

☞ **TRANG ĐÀI**

Bầu trời mẹ

Trời mẹ khi nắng đẹp
Trải sáng xuống trên non
Khi đất con héo hon
Mẹ tưới đầy sương mát

Trời mẹ thêm bát ngát
Khi mây phủ khắp nơi
Tình mẹ là mưa rơi
Đãm hồn con sữa ngọt

Lòng con như bèo bọt
Tan mau giữa biển khơi
Mẹ bọt khí ngàn đời
Hóa mình trong bọt biển

Mẹ dạy con hướng thiện
Mẹ chỉ con đường ngay
Mẹ là ánh nắng mai
Soi đời con đi tới.

 HOA SỨ ĐỎ

Bến xưa

Thành Săn-đá chiều nay em hát
Câu hát buồn Huế của ta ơi!
Em hát về muôn cánh hoa rơi
Nhớ câu hát mượt mà xứ Huế
Giây phút lòng long lanh giọt lệ
Gò Công tím hồng bông xơ-ri
Trời phương Nam đất gọi người đi
Em gửi lại bóng dừa Đình Cả
Chiều bến đò Tam Quan êm ả
Dòng sông Hương gọi thiếp, gọi chàng!

Ơi câu hò mênh mang
Lững lơ mùa hạ trắng
Em thương ai thương hoài cái nắng
Thuở ghe bầu lênh đênh...
Nơi miền đất thiêng liêng
Khổng tước nguyên
Em cấm sào
Trời sông Tiền, sông Hậu

Chiều phương Nam núi Cật
Rừng chim công bay mau
Nhớ bước chân từ biệt
Còn tím rừng nổi đau
Ở cuối trời xôn xao
Dấu chân người mở đất
Xa quê rồi, buồn mặt
Sáo ơi, sáo nhớ bến sông xưa?!

Đêm nay lòng như mưa
Thấm sâu từng giọt nhớ
Trời bên em vời trông cách trở
Vạt lau rừng đứng hát bên sông.

Quê hương

Em tìm về chân đê
Chút hương thâm lá cỏ
Cánh diều bay chấm nhỏ
Chỗ xa kia gọi về

Rặng trâm bầu màu xanh
Tàn cây tra bông đỏ
Con kinh dài vạt cỏ
Như đọng vào bát canh

Như đọng vào tiếng vông
Mỗi lần ngồi đong đưa
Phía chân trời xanh ngắt
Để chiều nay đôi mắt...

Về cánh đồng áo bay
Còn đâu chiều nghiêng say
Thương ai mà bối rối
Vương chút buồn trên môi

Để chiều nay ngọn lửa
Âm thầm cháy trong em
Tiếng hò trên đồng cạn
Còn đọng lại đêm đêm

Như mùa xuân đôi cánh
Hỡi ai còn đi xa...
Thương cánh cò đồng mẹ
Chao nghiêng về phía nhà.

HOA ĐỨC

Tình con yêu mẹ

Đêm khuya khoắt con giật mình trở giấc
Thấy mẹ hiền còn thao thức thâu canh
Bên bàn con, ánh sáng tỏa qua màn
Mẹ ngồi đó, sổ chi tiêu, ghi ghi tính tính
Tay tựa cằm. Mẹ ưu tư, mắt dăm dăm
nhìn qua đôi kính
Con rón rén nép mình sau khung cửa,
mẹ nào hay
Ba con suốt ngày cực nhọc đã ngủ say
Chỉ mình mẹ cô đơn, loay hoay từng xu tiền chợ
Ba của con bao nhiêu năm quần quật nơi công sở
Tiền lương cạo giấy không sao đủ tiền
mua than, gạo củi.
Mẹ phải chi tiêu kiệm cần, dè sẻn so đo
Lo đầy đủ bữa ăn, vừa miệng
chồng con thật khó
Còn phải chịu đựng trần thân
bao nhiêu lần nhục nhã
Những câu mắng chửi nặng nhẹ
khinh rẻ của kẻ chợ tôm cá

Ông taxi, bác xích lô đời bây giờ
Có tiền và học thức chưa đủ họ kính sợ
Mẹ của con lại nghèo, hiền lành, ít chữ
Họ tha hồ đập đổ, nặng lời cự nự
Giờ đây, dưới ánh đèn hiu hắt
Con tưởng chừng tóc mẹ bạc trắng
Mẹ có biết chăng tình yêu con biết bao
 cung kính âm thầm, câm lạng?
Mắt con nhìn trộm mẹ, miệng nếm mùi
 tủi sầu mẫn mẫn
Tình con cái bé nhỏ, trẻ con yếu sức
Con muốn làm cái gì để diễn tả
 tình con yêu mẹ rất mực
Và con vẫn biết tuổi thanh xuân
 mẹ nào riêng trọn hưởng
Bác sĩ, kỹ sư... mẹ có quyền mơ tưởng
Nhưng mẹ là mẹ của chúng con
Mẹ nào chịu riêng sung sướng
Mẹ là vợ của ba, mẹ chỉ cần ba khen đẹp
Đủ để cho ba yêu thương mẹ đắm thắm ân cần
Và dưới bóng mát gia đình
Chúng con an lành vĩnh viễn trú thân.

 HỮU ĐỨC

Gò Công - Điểm hẹn thơ ca

Gò Công điểm hẹn của thơ ca
Ta lại gặp nhau nghĩa đậm đà
Hương sắc mùa xuân hòa nhạc biển
Địa linh nhân kiệt đất quê nhà

Gò Công ơi, ta đã về đây!
Nhóm ánh lửa thơ ấm đất này
Nhớ thuở xa xưa dân chống giặc
Rừng cây che chở đấng anh tài

Gò Công ơi, ta lại về đây!
Thấp nén nhang thơm nhớ đức tài
Đứng trước tượng đài cùng tưởng niệm
Anh hùng Trương Định trụ nơi này.

•• **MINH ĐỨC**

Nhớ TRƯỜNG ĐÌNH

Vận nước vua tôi lăm bẽ bàng
Non sông trăm họ chịu lầm than
Thương người tráng sĩ dân phong tước
Nhớ bậc anh hùng vua bãi quan
Một kiếp phôi gan cùng tuế nguyệt
Nửa đời nếm mật với thương tang
Địa linh Gia Thuận thù chưa trả
Ấn soái Bình Tây tiếng vẻ vang.

Bên bờ nỗi nhớ

Ngoài hiên nhè nhẹ mưa rơi
Dong đưa chiếc lá như khơi nỗi buồn
Thời gian hờ hững nhẹ buông
Xa xa vọng lại tiếng chuông vô thường
Bên bờ nỗi nhớ niềm thương
Rong rêu đá cuội vấn vương đợi chờ
Nghìn năm sóng gọi bờ vờ
Nhớ ai đến nỗi bạc phơ mái đầu.

➤ BẢO ĐỊNH GIANG

Về thăm lại Gò Công

Về thăm “Đám Lá Tối Trời”
Trận xưa mất dấu vẫn ngồi tương lai
Trăm năm còn lại một ngày
Đã xanh đồng ruộng, vườn cây, ao nhà
Xóm làng đỏ rực cờ hoa
Thêm hồng trang sử ông cha thuở nào.

Đêm nay trăng sáng Gò Rùa
Mây tan Trùng Cốc chắc vừa lòng ai
Xuân về cánh én cao bay
Cửa Khâu, sóng hét réo ngày réo đêm.

Trước đèn thắp một nén nhang
Nhớ xưa lòng những bàng hoàng không nguôi
Cũng tai, cũng mắt, mặt người
Cam làm trâu ngựa giữa đời nhục sao?

Những ngày bơ sữa qua mau
Anh hùng sống mãi bền lâu muôn đời
Nhìn về “Đám Lá Tối Trời”
Tối tăm là giặc, sáng ngời là ông.

**Tượng đài Anh hùng dân tộc Trương Định
tại Thị xã Gò Công**

⇨ **LÊ HÀ**

Văn thơ và lưỡi kiếm

Thi nhân mù đôi mắt
Nhìn đời bằng trái tim
Không chung trời với giặc
Kết nghĩa cùng tướng quân
Vua chúa bán rẻ dân
Tướng quân mài kiếm bén
Văn thơ thi nhân mù
Linh hồn thanh kiếm sáng
Đừng! Đừng đi An Giang!
Đừng! Đừng đi triều Huế!
Ngọn cờ nghĩa rõ ràng
Bình Tây Đại Nguyên Soái
Câu thơ xoáy đêm trường
Thanh kiếm vung tới trước
Triều xao Vàm Bao Ngược⁽¹⁾
Sóng dậy khém Bàng Cung⁽²⁾
Thanh kiếm trong vòng chiến
Mắc nạn chiều Ao Vinh⁽³⁾
Văn tế⁽⁴⁾ thay lưỡi kiếm
Tiếp nối bước nghĩa binh.

01/07/1982

(1) Thuộc sông Soài Rạp

(2) Thuộc sông Vàm Luông

(3) Nơi Trương Định tử tiết

(4) Văn tế Trương Định. Một tác phẩm nổi tiếng của Nguyễn Đình Chiểu

 TRẦN KHÁNH HẠNH

Bài ca huyền thoại

Khói chiều bay về đâu
Nồi cơm nghèo mùa đói
Lửa rơm chiều nhẹ thổi
Động hoài trong tâm tư

Bàn tay mẹ bao năm
Chiều tiễn con ra ngõ
Đậm phèn chua đồng trũng
Quê nghèo mưa giăng giăng

Con đi qua tháng năm
Vô tình như ngọn gió
Thổi hanh hao đời mẹ
Mây trắng buồn xa xăm

Áo nâu ai ngoài phố
Bạc thời gian... thời gian
Tảo tần một kiếp sống
Ký ức nhuộm vàng trắng

Bài giảng con sáng nay
Đẹp như ngàn tia nắng
Chở mây về xa xăm
Nụ cười mẹ thâm lặng

Cô ơi! Triền sông đâu?
Ngày ngày quen lặn lội
Câu ca vờn cánh môi
Mẹ - Bài ca huyền thoại!

 SONG HOÀI

Về Gò Công

Vẫn những hàng cây, con đường, phố chợ
Vẫn những con người bình dị, yêu thương
Vẫn những tường vôi, mái ngói, sân trường
Sao nghe ấm chân tình năm tháng cũ.

Rời Gò Công vừa tròn ba năm chẵn
Nay về trong nắng ấm chiều đông
Nghe băng khuâng xao xuyến dậy trong lòng
Như thuở bé mỗi lần về thăm ngoại.

Ôi quê hương ! Chỉ bao ngày ngắn ngủi
Mà thịt da thay đổi tuổi măng tơ
Đã qua rồi cảnh chua, mặn, hoang sơ
Khơi mạch đất, tải nước vào biển lúa.

Làng đổi mới, nhà nhà gom góp sức
Tiếng máy reo gọi đất, biển nhả bạc vàng
Cho Hè Thu hò hẹn với Đông Xuân
Cho sóng lúa tâm tình cùng sóng biển.

Đây muối mặn, cá tươi reo vui Vàm Láng
Ngọt lịm măng cầu, dưa hấu Đền Đỏ, Pháo Đài
Dừa xiêm Tân Thới, nấm rơm Tân Tây
Nồng ấm rượu xơ-ri Hòa Trung, Bình Nghi.

Heo nái, trâu tơ tươi đồng Long Vĩnh Hựu
Vịt đàn Đồng Xuân, cá chép Vĩnh Bình
Lát cói cồn Bao, ong mật Phú Đông
Vùng đất trẻ đang vươn mầm bật dậy.

Từ đập Gò Gừa vươn vai cao rộng
Nhìn đê Tân Điền ngăn sóng ngàn khơi
Từng đoàn tàu rẽ sóng sáng ngời
Khai thác biển làm giàu cho Tổ quốc.

Tôi thấy lớn cùng người thêm đôi chút
Cùng quê hương giàu đẹp đang vươn lên
Ngực rung dòn như gặp lại người xưa
Khấp cơ thể như căng tràn nhựa sống.

Có phải bởi những tháng năm gian khó
Nhiều đắng cay nên mùa lấm ngọt bùi
Dang tay ôm cả đất trời
Quyết cùng quê mẹ xây đời ngát hương.

Sao em không về lại Tân Điền?

I. Em ở phương trời xa cách quá
Có nghe xuân dậy chốn quê mình?
Nhớ em, anh nén lòng mong đợi
Hẹn một ngày vui gặp lại em.

II. Để thấp nén nhang trên mộ ngoại
Và nghe mẹ kể xóm rạch Bùn
Con cá, con tôm... mùa khơi lội
Tàu về đây ắp tiếng reo vui.

Để nhớ người xưa đi mở cõi
Hộ dưới, hộ trên đất Tân Điền
Hãy về em nhé. Về em nhé
Cho cầu Tam Bản nối ân tình.

Để hiểu quê mình sau tan giặc
Phố phường, cầu lộ bỗng thành thơ
Nhà cửa to cao, màu xanh đỏ
Xe máy rộn ràng, tựa đảo mơ.

III. Anh sẽ dẫn em về ấp Bắc
Nắng vàng rắc nghệ xuống bờ kinh
Tiếng gà eo óc trưa chang nắng
Có tiếng hò đưa giọng hữu tình.

Anh sẽ dẫn em về ấp Nam
Quanh năm đồng lúa trĩu bông vàng
Có đàn cò trắng giương cánh mỏng
Chở khúc tâm tình đón xuân sang.

Anh sẽ dẫn em về ấp Trung
Hàng tre rũ bóng dưới ao trong
Có đàn em nhỏ đùa trong nắng
Có bạn cố tri chúc rượu nồng.

IV. Sao em không về lại Tân Điền
Qua cầu Tam Bản nón che nghiêng
Cho anh sống lại thời xưa cũ
Cái thuở đang yêu – đẹp diễm huyền.

 TRẦN NGỌC HƯỜNG

Giải lại Gò Công

Hẹn đón nhau về thăm phố cổ
Con đường bụi lấp dấu chân quen
Kính Hàn mặt nước chao tôi nhớ
Xa cách bao năm bến đợi thuyền.

Rợp bóng xơ-ri trong nắng ửng
Giấu sau vòm lá nét môi hồng
Vin cành đang lúc tôi vừa đứng
Em hát câu gì níu bước chân.

Gặp lại mặn mòi làn gió biển
Ngõ từng vẫy cá dính trên vai
Nhớ ơi! Vàm Láng lòng xao xuyến
Phố nổi rung bao đốm lửa chài.

Ghe rồi vờn mình bung sức máy
Theo người câu hát vụt ra khơi
Trong từng mắt lưới phơi trên bãi
Vướng lại bao nhiêu tiếng nói cười.

Vườn em Giồng Tháp hương ngan ngát
Sau buổi xa nhà nhàn vẫn xanh
Thăm thẳm trời trưa xòa bóng mát
Cho tôi khi ấy hiểu thêm mình...

Quê biển một xa nghìn bịn rịn
Để chi không gửi trái tim nồng
Bao lần thăm gọi bao trù mến
Hai tiếng Gò Công... Em biết không!

Gò Công 1984

Gò Công

Đâu thuở khai thiên lập địa nào
Gò Công mới chỉ mảnh gò cao
Đất lành chim đậu công về múa
Điệu múa xòe hoa... sóng biển trào.

Đâu thuở vàng son phút diệu kỳ
Gò Công nức tiếng đất vương phi
Rõ ràng xiêm áo đâu ngày hội
Nắng lụa hoàng gia luyến bước đi.

Chỉ thấy Gò Công một nửa trời
Bồi hồi mắt lưới ánh mờ hôi
Thuyền chài ưỡn ngực đâu luồng cá
Cha nổi chìm theo nhịp sóng nhồi.

Lại thấy Gò Công một nửa đồng
Một đời chua mặn mẹ long đong
Và em mang dáng oằn bông lúa
Một mảnh lưng cong đủ quặn lòng.

Biển với đồng chung một sắc xanh
Hòa chan mạch sống máu tim mình
Bóng xơ-ri rợp đầu làn tóc
Nổi nhớ tha hương đọng dáng hình.

Tôi còn gửi tặng

Tôi còn gửi tặng Gò Công
Lòng sau trước vẫn một lòng... si mê
Cách xa mấy cũng là quê,
Vẫn gieo hương ngát nẻo về thăng hoa

Đi đâu chẳng nhắc quê nhà
Câu thơ bất chợt hóa ra nỗi lòng
Đâu thời trung học Gò Công
Tuổi hoa, tuổi ngọc... bông bênh thi ca

Đâu thời những bướm cùng hoa
Ngàn mây trắng lượn, một tà áo bay
Đâu thời lửa xém khói cay
Bồ câu trắng dậy men say nỗi niềm!

Qua phà Cầu Nổi gặp em.
Xao lòng một phút, bén duyên một đời
Chỉ là em với tôi thôi
Giạt trôi lăm nỗi quê người hanh hao

Chân mềm bước thấp bước cao
Một đời ly xứ bán rao nỗi buồn
Em tha hương, tôi tha hương
Bâng khuâng tâm thức rạ rơm một màu...

Tôi còn gửi tặng ngàn câu,
Khi còn lơ ngơ bên cầu nhân gian
Gò Công ơi! Nắng mơ tan
Tôi gom kỷ niệm dát vàng Gò Công!

* Tuyển tập thơ Gò Công

👉 **NGUYỄN CÔNG KHANH**

Về Tân Thới

Tân Thới tôi qua ngõ xứ dừa
Sông dài, cồn rộng chuyển đò đưa
Bốn bề mây nước xanh vời vợi
Xóm nhỏ đường quê rợp bóng dừa
Nắng nhạt nhà ai lên khói bếp
Trời chiều Tân Thới nhớ làng xưa
Yên ả quê hương miền thôn dã
Bát ngát hương dừa theo gió đưa.

•✍ **VÕ AN KHÁNH**

Với Gò Công

Tôi thương Gò Công bao lần thắng bão
Tôi trọng Gò Công có Trương Định anh hùng
Tôi mến quê hương đấng cay chung thủy
Người tiếp người tô sắc thắm quê hương.

02/7/1980

👉 **VƯƠNG HUY**

Nhìn lại

Bây giờ tôi nhìn lại chính mình thấu suốt hơn
Trong thứ ánh sáng hiện tại
Cái hôm qua còn sót lại trong tôi
Những chọn lựa sai lầm
Những thỏa hiệp bất ngờ.

Những nghị lực bị mài mòn
bởi bàn tay chính tôi
Bây giờ tôi sống nhiều âu lo ray rứt
Tôi như người đi biển
Ngóng phương nào cũng bọt sóng lênh đênh.

Cuộc sống còn mở ra cánh cửa
Cuộc sống còn bao la hy vọng
Nếu tôi chịu làm con ong cần mẫn
Ngày ngày chăm chút nhụy đời.

❖ NGUYỄN KIM

Giã liệt

(Kính viếng hương hồn anh La Quốc Tiến)

Cụng ly chiều nhàn nhã
Rượu bầu như tiên ông
Góc vườn dăm cây quả
Thị phi chẳng bận lòng.

Mà thương người lưu xứ
Mà xót nhớ Chu – Thần
Đạo tràng chia men đắng
Gió lạnh về bên sông.

Hỡi ôi ! Gào khản giọng
Bi phần thay Tiểu đồng
Vân Tiên còn hậu kiếp?
Nghiên bút hóa hư không...

** Tuyển tập thơ Gò Công*

Phút giây nào trầm mặc
Tường thành giờ rêu phong
Giọng thơ âm lồng ngực
Gò Công ơi! Gò Công!

Quạnh hiu chiều thảo bạc
Mùa mận rớt đầy bông
Thêm chi màu tóc trắng?
Cho oằn gánh nợ trần.

Nâng ly buồn quá đổi
Ngõ sâu đời chênh chông
Phố xưa ai còn đợi?
Soi bóng nước hồ trong.

*Hai miền quê
thương nhớ*

Hạt giống nảy mầm từ Châu Đốc
Gió đưa tôi về xứ Gò Công
Mấy mươi năm chưa lìa cuống rốn
Đêm nỉ non nước rẽ đôi dòng.

Tiếng khóc tôi lọt lòng đất mẹ
Chiếc lá non đậu ở trên cành
Bước chập chững trại lều quạnh quẽ
Nhịp thở hòa hơi hướm tiền nhân.

Vẫy tay tuổi thơ rời Châu Đốc
Bóng núi sau lưng ngoặt nẻo đời
Ngoại ơi! Nằm lại vùng Ba Chúc
Cháu con rồi cũng sẽ về thôi...

Chiều rượu cay nhìn mây viễn xứ
Thương quê xa hơn nhớ quê gần?
Tờ khai sinh – cội nguồn Châu Phú
Xin cúi đầu chịu lỗi vô tâm!

Đứng quê biển ngùi trông quê núi
Sóng hồn tôi vời vợi Thất Sơn
Mấy mươi năm nào ai có hỏi
Nỗi niềm riêng u ẩn ngại ngần.

Đứng quê biển... mịt mù Châu Phú
Có ai người cho nhận đồng hương?
Mình như kẻ lạc loài say ngủ
Ở quê này, quê nọ nhớ thương!

Chiều qua phà Vàm Cống

Chiều Vàm Cống sao buồn đến lạ!
Đâu cũng quê mình, đâu cũng quê
Câu thơ lặng lẽ bên dòng xiết
Lất phất mưa bay một chuyến phà.

Rủ rượi lục bình trôi trôi thiếu nắng
Ngược xuôi thâm sống giữa nhân gian
Hoa xanh tàn úa mùa giông bão
Đôi mắt ai kia chợt ngỡ ngàng?

Xa nhà dăm bữa rưng lòng nhớ
Thương kẻ tha hương cả một đời
Mới hiểu tình cờ sao ướm lệ
Người bỏ sông Tiền đi khắp nơi...

Em gái Hà Tiên bên bóng núi
Cười qua biên giới, vọng xa xăm
Lơ thơ thốt nốt tàng xanh thắm
Âm của người xưa dốc đá trầm.

Quán cóc Mo So bìa đá dựng
Khấn hồn thiêng cổ chút men cay
Hùng vĩ nền trời vươn ngạo nghễ
Tứ thơ nhỏ bé chẳng đầy tay!

Thảng thốt quay nhìn nơi cát rốn
Tiếng khóc sơ sinh đã lạc rồi!
Mấy mươi năm lẻ niềm ray rứt
Châu Đốc – Gò Công chia nửa tôi.

Chiều Vàm Cống buồn sao đến lạ!
Thôi già từ nhau, bến cặp rồi
Bờ kia nhòa nhạt màn mưa trắng
Hẹn để mà chi ? Cuộc nổi trôi...

☛ TRẦN VĂN LÀI

Thị xã quê hương

Thị xã nghèo, dăm dĩa phố chợ vớ
Màu ngói đỏ, phủ rêu mờ năm tháng
Nước ao Trường Đua quanh năm không cạn
Như tình anh vô hạn cho em...!

Xóm Đạo nằm bên quốc lộ thân quen
Cầu Long Chánh mấy mùa xuân đứng đợi
Hai miền đất nối liền một lối
Càng thêm yêu thị xã ân tình.

Đêm chúng mình đi bộ trên bờ kênh
Sao lấp lánh trôi trên dòng ra biển
Em kể cho anh nghe tháng ngày lửa chiến
Tháng ngày, tháng ngày lên thị xã tản cư.

Bóng dừa xanh vẫn đứng hiền từ
Trong thanh thảo chứa muôn điều vất vả
Trong căn cối lại ẩn đầy phép lạ
Vạn mầm non nảy nở sinh sôi.

Nghèo khó thêm thương sức vật sức người
Thêm yêu đất mưa sinh, nắng bụi...
Cầu Đúc, Nhà Thờ... vườn xơ-ri gần gũi
Anh muốn cùng em đi khắp những vườn xuân.

Thị xã nghèo riu rít tiếng chim
Anh bỗng nhớ một thời áo trắng
Anh bỗng nhớ em đi về trong nắng
Lúa tuổi học trò, hò hẹn – công viên.

Anh đã đi xuôi ngược bao miền
Để vẫn thấy quê hương mình đẹp nhất
Một tình yêu đậm đà, chân chất
Là con người ai cũng có phải không em?

08/3/1981

Ao Trường Đua - Ảnh: Long Vân

Trường cũ

Trường cũ bao giờ cũng mới
Bạn bè ta vẫn chưa già
Thầy cô mái đầu chưa bạc
Như vừa lên lớp sáng qua.

Trường cũ không có tiếng ve
Mà hè học trò vẫn học
Trường cũ đầy ắp kỷ niệm
Từng đêm thao thức tìm về.

Trường cũ nơi nhiều hoa phượng
Ta thường ép vở tặng nhau
Tháng năm dù phai sắc thắm
Lưu bút xanh lời ngọt ngào.

Trường cũ mỗi lần về lại
Thấy mình như chợt trẻ thêm
Bao nhiêu cậu bé – bao cô bé
Cậu bé là Anh, cô bé: Em

Trường cũ không là nốt nhạc
Sao cứ ngân nga mãi trong lòng!
Trường cũ không là câu hát
Sao cứ luyến lưu đến mênh mông!

❖ VÂN LAM

Nhớ biển

Đây dải rừng đước trông ra cửa biển
Đây bãi cát mịn màng nhộn nhịp
chuyến ghe lên
Ơi! Quê mẹ yêu thêm kiên cường kháng chiến
Ta đã xa rồi những mấy mùa xuân

Nhớ làm sao rặng phi lao lả ngọn
Những đêm sò về mở hội hoa đăng
Nhớ bà mẹ quê hương chắt chiu từng chút nắng
Cho đưa hấu Tân Thành
mãi đỏ thắm mùa xuân!

Ta đã nhớ Đám Lá Tối Trời cặp sông Soài Rạp
Nhớ khẩu súng đồng bên cửa Tiểu
giục bước ta đi
Từ Trương Định, hai dòng sông ôm
Gò Công chống Pháp
Đã đứng dậy biết bao người đánh Mỹ hôm nay

Ơi! Chiếc nôi quê hương mẹ ta ru ả nhỏ
Đã mở rộng ra rồi: nôi Tổ quốc hành quân
Vai vác súng : đường ta đi hừng đỏ
Ta đã nghe dịu dàng bước đến một mùa xuân!

** Tuyển tập thơ Gò Công*

Ta đã nhớ những ngày của quê hương
chiến thắng
Rộn rã tiếng cười: mùa giết giặc Đông Xuân
Từ Giồng Lức, xóm Gò, Bình Ân, Bình Thạnh
Tiếng súng diệt thù nối tiếp chiến công

Ta nhớ biển, nhớ những anh Huyền, anh Nhị
Là những thanh niên bình thường
đã đứng dậy từ đau thương

Giết ngụy xóm Bường,
đánh xa lộ Sài Gòn diệt Mỹ
Đã hiên ngang đem về cho đất biển
những huân chương

Ta lại nhớ xóm Chòi,
nhớ trên hai mươi dũng sĩ
Thề quyết tử đến cùng cho quê mẹ quyết sinh
Ơi! Đẹp làm sao đất Gò Công gian khổ
Với sóng biển rì rào như bản nhạc mùa xuân

Ta đã thấy năm nào: cô du kích
Tân Bình Điền đứng gác
Giữ cửa Rạch Bùn, giữ trời biển rừng xanh
Ta đã nghe Xuân sáu bảy cả quê hương giết giặc
Đang giục giã ta từng hồi
trên mỗi chặng hành quân.

Tháng 01/ 1967

☞ TRẦN ĐỖ LIÊM

Em ngâm thơ

Sao em cứ mặc áo vàng
Lung linh như sóng mênh mang giữa chiều
Sao em cứ hát lời yêu
Để du dương tiếng sáo diều bến quê
Hẹn về nơi ấy bờ đê
Con sông cong nước tràn trề giữa thu
Tìm về nơi ấy lời ru
Đan trên mắt võng, cúc cu gọi đàn
Trở về nơi ấy hội làng
Hồn mê mãi giữa hàng hàng tò le
Tìm về óng ả hàng tre
Nắng vàng rạo rục tiếng ve trong ngần
Có buồn không hỡi cố nhân
Xa nơi cát giữ chín phần tuổi thơ
Hãy về cho tỉnh giấc mơ
Đắng cay tủi nhục bây giờ đã xa
Hẹn ngày tụ dưới gốc đa
Một ly rượu ấm chia ra tháng ngày
Sông quê khi cạn khi đầy
Hồn quê mãi mãi còn đây chữ tình.

Tháng giêng Mậu Tý

Chia sẻ mùa đông

Được chia một chút lạnh
Được nếm mùi vị đông
Được trùm mền qua cổ
Muốn cùng giấc say nồng.

Mùa đông vào phương Nam
Rét ngọt bờ môi nóng
Thương cánh chim én mỏng
Bảng lảng chiều đông sang.

Sương mờ ảo mặt sông
Đò chèo ai dào dạt
Thương trái bần xanh chát
Co ro đứng mé dòng.

Phố chợ hồng má non
Nhộn nhịp quây áo ấm
Mùa đông vào khoe dáng
Se se trời phương Nam.

Lâu giờ được sẻ chia
Chút nồng nàn ấm lạnh
Giọt chiều vàng sóng sánh
Tan hòa tình em tôi.

Chiều đông Mậu Tý

Cho cau gặp trầu

Nếu trời bắt mình yêu nhau
Thì thôi cứ để cho cau gặp trầu
Lạ kỳ người tận đầu đầu
Chỉ gặp lần đầu đã nhớ, đã thương
Thương từ cái tính ương ương
Bờ vai mảnh dẻ, đôi đường mi cong
Long lanh mắt sáng trắng rằm
Tóc suông tựa nắng tơ nằm xỏa vai
Vũ vãn chẳng chịu kém tài
Dối hờn có lẽ cũng vài ba chiêu
Tâm tu, đức tích có nhiều
Tự tin, tự trọng mọi điều mọi nơi
Tươi hoa sen nở nụ cười
Đều trôn hạt lựu trắng ngời hàm răng
Giàu tư cách, ghét lãng nhăng
Giữa đời cao vọng, lạng thâm đêm đêm...
Thương từ sâu thẳm trong tim
Trèo non vượt biển mới tìm đến nơi
Đêm thao thức ngày đây với
Ngủ mơ, thức nhớ, hờn rồi lại trông
Lòng cháy bỏng giữa lạnh đông
Chiều hôm nắng quái biết không hỏi mình
Lẻ loi buồn lắm trời ơi?
Trầu, cau được trộn với vôi mới nồng.

Hà thành 21 giờ ngày 04/12/2008

 HOÀNG LINH LAN

Mưa nhớ

Chiều Gò Công mưa giăng giăng khắp nẻo
Nhớ con đường đất đỏ thưở năm nao
Từng đàn em luyện bàn tay khéo léo
Ánh mắt nai trong sáng quá dạt dào

Chiều Gò Công mưa gieo bao âm hưởng
Ngồi chầm bài trang giấy trắng mê say
Tiếng cười em rộn rã niềm vui sướng
An ủi cô trong mọi nỗi vui đầy

Chiều Gò Công mưa gió hoài réo rắt
Giờ ra chơi em tâm sự cùng cô
Nhớ em qua những trò đùa lý lắc
Bằng ngôn từ sao vui nhộn ngây thơ

Chiều Gò Công mưa gọi cô nhớ mãi
Từng học sinh là sức sống niềm tin
Là nhân tài nối tiếp thế hệ xanh
Giống Lạc Hồng rực rỡ ánh bình minh.

➡ **NGUYỄN QUANG LINH**

Lục bát cho cha

Cha un khói thuốc góc trời
Trái tim lá phổi một đời gian lao
Con về nép tán cây cao
Mênh mông bóng cả che vào tương lai
Cha quen ví thá trâu cày
Dạy con phải trái những ngày ấu thơ
Dấu cho đôi chữ i, tờ
Cầm câu nhân nghĩa dặn dò trước sau
Một đời cuốc bẫm cày sâu
Đất quê hương mãi dãi dầu tháng năm
Nón cời che nắng hạ vàng
Áo tôi chần bấc đông sang buốt người
Sâu kèn điệu thuốc thâm môi
Khói bay quyện trắng mây trời cha tôi.

Mẹ

Cây vông già trước ngõ
Nở chòm hoa bảy mươi
Mẹ cười môi trầu đỏ
Thấm cánh hoa đời người.

Mẹ giặt hàng hôn tấm áo
Nước sông sóng sánh bụi cần cù
Mặn ngọt trôi theo về biển cả
Mênh mông là những giọt mồ hôi.

Nhớ

Tôi trở lại làng xưa
Nhặt câu ca dao cũ
Rụng bên gốc bàng già
Đỏ bao mùa xa xứ!

Thương cánh sen mùa hạ
Ngan ngát góc ao chiều
Lời ca nâng cánh gió
Bay cho lòng bay theo....

Nhớ cánh áo bà ba
Dáng bên đình tát nước
Múc vầng trăng hẹn ước
Đổ ngập bờ duyên quê!

Thương mối tình vụng dại
Ngõ trúc lành đêm hôm
Cầm tay không dám nói
Gởi bên trời vấn vương!

➔ **CẨM LINH**

Đau

Em không biết sao lòng buồn đến vậy?
Khi hồn mình lơ lửng tí chân mây
Em không hiểu sao lòng đau đến thế?
Như cánh chim buồn đơn độc cuối đường bay
Em không biết sao lòng yêu đến vậy?
Xót xa lòng nhìn khóe mắt anh cay
Em không hiểu sao lòng đau đến thế?
Dốc hết tình rồi mà chưa tỉnh cơn say!
Em không biết sao mình buồn đến vậy?
Dù hết cuộc đời em vẫn kẻ trắng tay
Em không biết sao lòng đau đến thế?
Anh ở lưng trời, em kẻ cuối chân mây....

☞ **QUAN LUÂN**

Biết không em

Biết không em sáng nay đứng dậy
Tiếng chim rộn ràng trên mái ngói
Hừng đông mây ấm trên cao
Đồng cỏ ven sông
Đàn bò trở lại
Gặm nhai thành thơ.

Biết không em
Một khóe mắt hiền
Lời ru như lụa, ưu phiền trôi xa
Qua rồi những ngày đạn bom gian lao
Qua rồi những đêm vượt núi, băng đèo.

Biết không em
Biết không em
Một sợi tóc mềm
Sớm mai thức dậy thấy mình trẻ thơ.

Giấc mơ hòa bình 1972

Ngày xuân nói với Xơ-ri

Vẫn biết tên em “Xơ-ri đảo An-ti”⁽¹⁾
Anh vẫn gọi tên em là “Chérie”!⁽²⁾
Như vẫn gọi tên người yêu dấu
Ơi em yêu! Ơi em yêu! “Chérie”!

Tròn lẩn mượt mà là da thơm
Đỏ hồng là môi má xuân hồng
Yếu điệu cùng em, tay tha thướt
Xuân ở đâu xa: ở trong lòng.

Như tình yêu có lúc vui, lúc giận
Em cho đời vị ngọt lại chua chua
Biết nơi anh đáy phèn nước mặn
Em bao dung cho trái đủ bốn mùa.

Vẫn biết tên em “Xơ-ri đảo An-ti”
Anh vẫn gọi tên em là “Chérie”!
Sáng sớm xuân nay anh lên tiếng
Ơi em yêu! Ơi em yêu! “Chérie”!

12/1985

(1) Theo Phạm Hoàng Hộ, cây Xơ-ri có tên gốc là Cérise xuất xứ ở đảo Antille.

(2) Chérie tiếng Pháp có nghĩa là: Em yêu.

Ta sẽ thấy - Ta đã thấy

Ta sẽ thấy khói chiều thơm rơm mới
Thấy lúa vàng rộ rã dưới đồng sâu
Trữ vai em quang gánh nắng tươi màu
Qua xóm nhỏ đàn em thơ vui hát

Ta sẽ thấy đò đưa về bến cũ
Em ngọt ngào thả tóc giữa dòng sông
Người trở về cho thỏa lúc chờ mong
Cùng câu hát tiếng hò đưa thương nhớ

Ta sẽ thấy phố thị bừng sức sống
Chân người đi đôn dập đón ngày vui
Tay trong tay ta bối rối bụi ngùi

Ngày gặp gỡ hai mươi năm cách biệt
Ta sẽ thấy tương lai hồng hoa nở
Quê hương ta sáng đẹp ở trời Đông
Nên hôm nay đi giữa ánh lửa hồng
Dựng chiến thắng không quản nà nguy khó

Ta đã thấy anh em cùng chí hướng
Thấy nhân dân cùng một vận thuyền chung
Cùng đứng lên nối tiếp lịch sử hùng

Đuổi giặc cướp và tay sai bán nước
Ta đã thấy cờ bay đêm thành phố
Loa vang vang trên khắp ruộng đồng xa
Dân vùng lên kiên quyết giữ vững sơn hà
Ta đã thấy thơ ta đầy ý nghĩa.

 LÁ ME

Lục bát biển

- 1/ Biển gào như thể biển đau
Bọt tan vỡ để lắng vào đắng cay
Sóng diềm nhiên vỗ đêm dài
Em trần ai giữa tháng ngày mất nhau

- 2/ Nỗi buồn mắc lưới đêm qua
Sớm mai ai gỡ giùm ta ngậm ngùi?
Cồn cào chi lăm biển ơi
Đá phong trần cũng mỗi đời nằm đau

- 3/ Phóng sinh từng đợt sóng trào
Nhặt con ốc vỡ gói vào xót xa
Một mình biển với bao la
Dang tay hát giữa bốn mùa thủy chung.

Những dòng kẻ tháng năm

Những chiếc lá mùa xuân trở lại
Nhắc giùm em mười hai tháng qua rồi
Căn phòng trống ngọn đèn đêm soi rọi
Con nhật chữ về tiếng gõ lẻ loi.

Giàn ti-gôn bốn mùa hờ hởi sinh sôi
Rụng vào đêm nổi cô đơn thừa thãi
Nhưng trận nắng, những cơn mưa dài mãi
Nơi em bắt đầu là nơi anh đi qua...

Bóng tối về hun hút đường xa
Kim thời gian có bao giờ dừng lại
Đôi khi giữa khuya giật mình sợ hãi
Chỉ là sợi tóc buồn run rẩy trên tay.

Rồi cuối cùng cũng qua tháng mười hai
Sự chám hết lúc nào cũng vậy
Chút háo hức sáng mai thức dậy
Em vẽ nụ cười trên nét môi phai.

⇌ **HOÀNG TUẤN NGHIÊM**

Bên dòng sông của Tiền

Ngày ấy, mẹ tiễn cha ra chiến trường xa
Chiếc khăn rằn chao nghiêng
 trong gió chiều nhẹ thổi
Cạn khô dòng nước mắt,
 mẹ nghẹn ngào không nói
Chiếc mũ tai bèo lay động bóng hoàng hôn.

Cha đi rồi con bắt ốc, mò tôm
Áo vá, đầu trần suốt ngày lam lũ
Nước mắt chan cơm ngang bằng nước lã
Quê mẹ đau thương dưới bom đạn quân thù.

Tiếng tiêu buồn da diết suốt mùa thu
Từng đoàn người lên đường trong chiều mưa đổ
Dòng sông chuyển mình: cảm hờn , hăm hở
Qua sông rồi, lau vội dòng lệ biệt ly.

Tuyển tập thơ Gò Công

Và bây giờ mẹ lại tiễn con đi
Xóm làng thân yêu tiêu điều xơ xác
Con ra đi nguyện thề một lòng son sắt
Nơi chiến trường quyết giết giặc cùng cha.

Ngày toàn thắng, đất nước nở ngàn hoa
Con trở về nhưng cha không còn nữa
Người đã được vinh danh anh hùng liệt sĩ
Mẹ mỗi mòn ngóng đợi trên bến sông.

Tháng 7/2008
(nhóm thơ Hương Đất Giồng)

Ngang qua trường cũ

Có một ngày đi qua trung học Gò Công
Thoáng thấy bóng mình mấy mươi năm về trước
Có gã thư sinh lơ ngơ ngoài cửa lớp
Tìm kiếm một người trộm nhớ thầm thương

Mỗi buổi sáng đón em trước cổng trường
Da em trắng, màu áo lụa cũng trắng
Tôi theo sau em âm thầm, cảm lặng
Để đêm về mộng寐 cứ đầy vơi

Đời đẩy đưa trôi dạt bốn phương trời
Những kỷ niệm khô dòn như xác lá
Tưởng rằng xa nhau rồi ta sẽ lạ
Đâu ngờ rằng thương nhớ cứ triền miên

Mỗi lần ngang sân trường, mang nỗi buồn riêng
Hoa phượng đã không hồng như thuở trước
Em đâu có hẹn mà sợ là bội ước?
Ngày tôi về, sương khói cứ mong manh

Tôi xa em như lá úa lìa cành
Ôm ấp mùa thu hình như đã chết
Những tưởng xa em rồi là quên hết
Mấy mươi năm rồi cứ lặng lẽ nhớ thương.

❖ **THIÊN NGÀ**

Quê hương

Cánh đồng bát ngát xanh tươi
Đầu xuân hoa nở trên đồi thơ ca
Rồi ra sưởi ấm mọi nhà
Sáo kêu, chim đậu xa xa chấm hồng.

Thu nhớ

Thu này tôi nhớ thu xưa
Mẹ ngồi đan áo trời mưa đêm ngày
Lặng thầm khéo léo bàn tay
Tấm lòng của mẹ dạn dày gió sương
Làn da thoang thoảng mùi hương
Mẹ còn đâu nữa, vấn vương bao ngày
Áo đan đã mấy thu rồi
Ấm thân áo mẹ trường đời lớn khôn
Thu xưa rảo bước quanh vườn
Chợt như có tiếng nỗi buồn xa xăm
Rèm mi khép kín trong tim
Mẹ vươn nguồn suối bao đêm lặng thầm!
Trăng thanh ngỏ lối đầu gành
Nhịp cầu thao thức xanh xanh mây trời
Ai đưa nỗi nhớ trong tôi?
Để cho sợi nắng đầu đời không quên.

Ấp Gò Lức 2004

TRẦN THẾ NGỌC

Chiều qua trường Trương Định

Phố cũ, trường xưa, cảnh phượng đỏ
Một thời đèn sách tuổi chân quê
Đâu đây rộn rã chiều tan lớp
Bụi phấn mờ bay kín lối về.

Bài học ngày xưa đường dẫn khó
Lòng người không ngại núi e sông
Lời thầy nhắn nhủ bao tâm huyết
Trăm chuyến dò ngang, một tấm lòng.

Lối nhỏ đưa ta ngày đến lớp
Dẫu ta đi quá nửa đời thường
Cổng trường trước tiễn người xa xứ
Nay đón người về sao vấn vương.

Trở lại trường xưa chiều phố cũ
Nghe lòng ấm lại tuổi thơ tôi
Vung tay níu chặt thời nông nổi
Áo trắng thư sinh mộng giữa trời.

Chiều 09/5/2010

Chiều Xuân

Có xa quê mới thấm nỗi nhớ nhà
Lúc đứng tuổi hay nhớ về bạn cũ
Bỗng đâu đây một nhành mai hé nụ
Giật mình xuân đã đến tự bao giờ

Phút giao mùa ấp ủ những cơn mơ
Chợt ngoảnh lại cả góc đời trĩu nặng
Qua gian khổ mới hiểu tình bè bạn
Buổi cơ hàn mới biết được lòng nhau

Trời sang xuân hoa lá cũng thay màu
Trong lắng đọng hỏi đâu người tri kỷ
Chuyện hôm qua biết bao điều suy nghĩ
Để giờ đây sao chỉ một mình ta

Đường mai sau lộng lộng giữa giang hà
Sông nước vẫn bạt ngàn con sóng vỗ
Chiếc thuyền nhỏ rẽ sang bờ bến đỗ
Chở nhau về hạnh ngộ chiều xuân

➤ NGUYỄN HOÀI NHƠN

Biển Gò Công

Biển Gò Công có gì lộng lẫy
Màu đỏ bình minh lên, rắng đỏ chiều tà
Đêm pha mực cho bãi bờ tím lại
Biển thì gần mà anh cứ đi xa

Biển thức suốt trong đêm trở gió
Đoàn thuyền câu vệt vĩa đường khơi
Cánh buồm căng như ngực người trai biển
Em cứ ngỡ chút mây còn sót lại phía chân trời

Anh dấu nắng trong làn da sạm đỏ
Để sáng mai này biển xanh đến ngay thơ
Cửa sổ nhà em mở tầm nhìn về phía ấy
Bãi bờ ơi! Sông chẳng lặng bao giờ!

Những vỏ ốc tràn mình trên cát
Thu vào lòng ngàn tiếng biển khơi
Nắng và gió thổi se se vị mặn
Nỗi nhớ anh là nỗi nhớ không lời

Ôi! Tiếng biển là tiếng lòng em đấy
Chim âu bay xao xuyên góc trời xa
Những ốc đảo mịn mờ sương khói
Bóng dáng con thuyền em vẫn nhận ra

Sóng neo lại bên bờ cát ấm
Chút vui buồn giận dỗi vu vơ
Trái tim em hòa cây đèn biển
Thức chờ anh, lặng lẽ thức chờ.

Chỉ có đôi mình - Ảnh: Long Vân

❖ SONG HOÀI NGUYỄN

Nắng hạ

Anh mê ngủ trong vườn hoa giấy tím
Nắng hong buồn trên tóc rối nhành dương
Con chim xanh chọt hót khúc nghệ thường
Ven mái ngói đôi bồ câu rửa cánh.

Nắng lên cao ráng chiều khoe sắc ánh
Nhịp sáo điều quanh quần quện hồn tre
Lá rơi - rơi – nghe tiếng bước bên hè
Anh chọt tỉnh – Ô hay, chiều đẹp quá!

Nóc nhà xưa khói lên vờn nắng hạ
Lá lưng trời cánh én quện hồn thơ
Hoa cỏ may đi ngủ tự bao giờ
Anh lay nhẹ gió hờn lên nếp áo.

Xa thật xa hình như là tiếng sáo
Ừ! Chiều về của chú bé chăn trâu
Nghé ơ... ơ... anh nhớ buổi ban đầu
Bài “Thằng Tửu trên mình trâu gọi nghé”.

Đám mạ non ngủ trên triền gió nhẹ
Dăm đôi cò thông thả bước ven đê
Một đàn chim đang riu rít bay về
Chiều bỗng ngủ trong chiều xưa sang cả.

Anh ở đây buổi chiều nơi thôn dã
Trong khu vườn hoa lá cỏ xinh tươi
Quê hương anh tiếng hát tự muôn đời
Ôi! Đẹp nhất quê hương chiều nắng hạ.

Tình lỡ

Tôi về con phố cũ
Lạc loài chiếc bóng xiêu...
Ghế đá không còn nữa
Công viên buồn hắt hiu.

Bốn mươi năm có lẽ
Bốn mươi năm một thời
Em không còn son trẻ
Tôi mãi buồn không nguôi.

Mình chẳng còn đi học
Không về qua ngã tư
Bạc đầu hai mái tóc
Ta cùng buồn như nhau.

Em đi làm cô giáo
Tôi vẫn còn mê thơ
Tìm hoài qua cửa lớp
Chiếc bóng của ngày xưa.

Thời gian không dừng lại
Bốn mươi năm cuộc tình
Thuở tóc còn vụng dại
Em của tuổi mười lăm.

Rồi phương xa biển biệt
Chẳng lại mái trường xưa
Đêm nay về phố cũ
Nghe mình khóc! hay mưa...?

Bốn mươi năm tình lỡ
Bốn mươi năm một thời
Em vẫn còn dang dở
Tôi mãi buồn đơn côi.

Thương quá Gò Công

Chiếc phà đưa tôi qua dòng sông “Bao Ngược”
Chẳng biết cái tên đã có tự bao giờ
Về đất “Lý” nghe chòng chành câu hát Lý
“Lý đất Giồng” mà thương nhớ “Lý con Công”

Hồn tôi bay trong mắt chiều - cơn gió
Đậu trước sân đình “Làng Thành Phố”
Năm xưa
Gò Công!

Trong thăm thẳm mù khơi
Hàng dừa - Công viên - Ghế đá
Lũ cột đèn gọi nhớ
Hoa Bằng Lăng phơi mình trên nắng tự tình

Tôi trở về - Một thành phố hồi sinh
Chợ cũ - Chợ Mới
Những ngôi nhà cao tầng bên đường
Hai Bà Trưng- Trương Định.

Tôi thấy mình lặng thinh
Hồn câm nín
Mà sao nghe nôn nả trong lòng
Thương quá đất Gò Công!

➡ HOÀNG TỐ NGUYỄN

Gò Me

Tặng Bảo Định Giang

Quê tôi đó: Mặt trông ra bể
Đốm hải đăng tắt, lóe đêm đêm
Con đê cát đỏ, cỏ viền
Leng keng nhạc ngựa ngược lên chợ Gò

Ruộng vây quanh, bốn mùa gió mát
Lúa Nàng Keo chói rực mặt trời
Ao làng: trắng tấm, mây bơi
Nước trong như nước mắt người tôi yêu
Quê tôi sớm sớm chiều chiều
Lao xao vườn mía
Mái lá khoan thai thả làn khói nhẹ
Những chị, những em má lúm đồng tiền
Nọc cấy, tay tròn, nghiêng nón làm duyên
Véo von điệu hát cổ truyền
(Tre thổi khúc khích, mây chìm lắng nghe)
“Hò ơ... Trai Biên Hòa lụy gái Gò Me
Không vì sắc lịch mà chỉ vì mê giọng hò.”

Ôi thuở ấu thơ
Cắt cỏ chăn bò
Gối đầu lên áo
Nằm dưới hàng me, nghe tre thổi sáo
Lòng bay theo bướm theo chim
Me non cong vắt lưỡi liềm
Lá xanh như dải lụa mềm lững lơ

Ôi vui sao những lễ hội đình chùa
Rước sắc cuối năm, giặt giàn tháng bảy
Thân áo vá quàng, lại thay vạt mới
Hẹn hò... đổi quốc... trao khăn
Trống giục thâu đêm, gối bỏ không nằm
Tóc bạc nghe kinh, tuổi xanh tình tự
Tôi, sáu tuổi trong lòng bà, hớn hờ
Xem tuồng “Đoạt Võ Trạng Nguyên”
Để ra về mơ mãi chuyện thần tiên
Moi đất sét nặn quả chùy Nguyên Bá

Ôi những tháng mưa dầm lạnh giá
Đường làng thụt móng chân trâu
Tre cau phờ phạc
Cánh cò... mặt nước... đồng sâu
Hai bên hàng xóm tằm trâu
Áo tươi, nón lá gọi nhau đổ lờ

Những trưa nắng thơm mùa gặt hái
Mái đình cong... cu gáy xa xa
Con dê nắng đổ chói lòa
Me xanh tỏa bóng, gió hòa trong cây

Tuyển tập thơ Gò Công

Già phanh áo, gối tay, ríu mắt
Gái dùm đầu bóí Lục Vân Tiên
Trai làng kính cẩn ngồi yên
Giọng ông tôi lại cất lên kể rằng:
“Cửa Cần Giờ đỏ ké máu tươi
Gò Công oanh liệt một thời
Ông Trương... Đám lá tối trời... đánh Tây...”

Rượng Gò Công cò bay, thẳng cánh
Ao Gò Me nước gánh không vơi
Đất lành màu mỡ sinh sôi
Nếp than, nắm rạ... làng tôi vẫn nghèo
Trước khi nhắm mắt thân yêu
Bà tôi dám ước mơ nhiều hơn đâu
Một vuông khăn đỏ bịt đầu
Nợ nần truyền kiếp trông vào con thơ

Ơi! Gò Me
Các bác, các cô
Các dì, các cậu
Mồ hôi muối trắng hai vai áo
Đêm không đèn, húp cháo thay cơm
Nhặt từng hạt hạt lép trong rơm
Nhìn bầu sữa cạn thương con héo gầy
(Lúa dâu dầm phụ người cày
Nhà ai mái đỏ, lấm đầy lúa khô)
Qua Đường, lưới cá, mò cua
Ngó con sóng bạc mà lo phận nghèo
Quê hương tôi bao nhiêu thay đổi
Ngọn tầm vông, nón cói buổi đầu

Trong lòng đất nước khổ đau
Đứng lên không một sức nào chuyển lay
Chín năm chúng ruồng, vây, giết, đốt
Chín năm ta diệt bớt, gài chông
Máu Trương Công Định anh hùng
Qua tay Đảng, rót vào lòng nhân dân

Trên đất Bắc xanh mầm hy vọng
Đêm như ngày, tôi ngóng từng tin
Gò Công đẫm máu biểu tình
Gò Me tuy vắng trống đình bao năm
Tắt tiếng hát đêm trăng hò hẹn
Chỉ còn vang tiếng biển thét gào
Lòng dân chung thủy, cần lao
Vẫn nguyên như thuở ban đầu đứng lên
Tôi sung sướng nghe tim đập mạnh
Nhịp cùng bao hình ảnh xa xưa :
... Tôi nằm trên võng mẹ đưa
Có chim cu gáy giữa trưa hanh nồng
Tiếng ai vút đầu bông lúa chín
Gió diu vương xao xuyên bờ tre
"Hò ơ... Trai Biên Hòa lụy gái Gò Me
Không vì sắc lịch mà chỉ vì mê giọng hò."
Chị tôi má đỏ thẹn thò
Giã me bên trã canh chua ngọt ngào

Thơ tôi như chiếc hôn đầu
Gò Công yêu dấu, đâu nào má em?!...

➡ **NGUYỄN THỊ THANH NGUYÊN**

Nỗi nhớ

Trời hôm nay
Có nắng hanh và gió nhẹ
Cái nắng làm nheo nheo đôi mắt
Cái gió làm tóc bay bay
Khiến lòng ta say trong nỗi nhớ...!

Đây lớp học
Hành lang dài hun hút

Góc thư viện yên tĩnh
Nghiêm trang

Bên hàng cây trụi lá buổi đông tàn
Trên luống đất
Có con bướm vàng ghé môi hôn bờ cỏ dại.

1989

➔ **HOÀNG XUÂN NGUYỄN**

Qua sông

Anh về Phú Thạnh quê em
Đò chiều lữ chuyển lòng thêm bồi hồi
Dòng sông bên lở bên bồi
Hàng dừa ngả bóng, đâu rồi bến xưa ?
Hoa cau mấy vạt đong đưa
Chợ chiều lất phất giọt mưa cuối mùa
Xa xa hàng mía gió lùa
Ngỡ như gió cũng đang đùa tóc ai.

 PHẠM HUY NGŨ

Chùm thơ 4 câu:

Ngày về

Lòng như núi lửa trào tuôn
Sóng đời xóa hết tay không trở về
Cúi đầu thưa với mẹ cha
Chữ tâm con giữ hồn quê vẫn còn.

Quê xưa

Cây đa đứng ở đầu làng
Giờ không còn nữa, nắng vàng cháy da
Bao năm trở lại quê nhà
Ngẩn ngơ lạc giữa ngã ba phố phường.

Một mình

Trâu già nhớ bụi tre xưa
Tiếng kêu buồn bã gió đưa dậm ngàn
Có con chim nhỏ lại gần
Xếp đôi cánh đứng trầm ngâm một mình.

Nước mắt và nụ cười

Giọt lệ đọng lại môi em
Không là gương giáo sao mềm lòng tôi
Phải chằng sướng khổ một đời
Đến từ nước mắt nụ cười của em.

Ly rượu đời

Cuộc đời như ly rượu thôi
Dù không uống cũng nhấp môi với người
Kẻ mai một góc bên trời
Ngồi ôm chiếc bóng ngậm ngùi ru ta.

Lãng động Gò Công

Sao quên được Gò Công xưa ấy
Những ngôi nhà mái ngói rêu phong
Tiếng nhạc ngựa leng keng trên phố
Trầu An Hòa mẹ gánh đêm sương.

Đường Gò Công chân đi không mỏi
Ra phố ai cũng ngỡ quen nhau
Em đến trường áo bay trắng quá
Tôi ngỡ người cứ ngỡ chiêm bao.

Gò Công ơi, sao mà thấm thiết
Ai đi xa cũng muốn quay về
Trái xơ-ri tròn căng chín đỏ
Như nụ cười em gái chân quê.

Trời Gò Công thánng giêng lấm gió
Hoa sao vàng trên lối em đi
Con phố cổ lên màu rêu xám
Tưởng chừng như phố Phái đâu đây*

Gò Công ơi, cứ như huyền thoại
Giống Sơn Qui vẫn nhắc chuyện xưa
Mở cầm canh đêm còn vọng tiếng
Vó ngựa về lối cũ trong khuya.

Tôi nào hiểu là duyên hay nợ
Gò Công ơi, biết mấy thâm tình
Xin được là mặt hồ thanh thoảng
Soi bóng đời với nước trong xanh.

* Phố Phái: - Một thuật ngữ chỉ họa sĩ Bùi Xuân Phái, người vẽ tranh phố cổ Hà Nội nổi tiếng

Thăm bạn trên cao nguyên

Căn nhà bạn khuất sau nương rẫy
Đồi cỏ tranh thưa dấu chân người
Tiếng gió hú nghe sao rờn rợn
Chim muông về làm tổ trên cây.

Mừng bạn cũ lâu ngày gặp lại
Bỗng nhiên quên hết nỗi nhọc nhằn
Mới mấy năm trông bạn đổi khác
Chân vững vàng đứng giữa đồi nương.

Đời tôi bạn như lửa tôi thếp
Lạ lòng thay sức mạnh con người
Xưa tay bạn chỉ quen cầm bút
Nay phá rừng vỡ đất như ai.

Bạn gặp ta choàng vai mừng rỡ
Khoe núi rừng trầm mặc bao năm
Kề bên nhà lại thêm ngọn suối
Sau giờ làm mặc sức ra ngâm.

Ta mãi mê giữa vùng đất mới
Quê hương, đây cũng một mái nhà
Tay vốc nước trong dòng suối mát
Ngỡ như vừa uống giọt mưa sa.

Bạn rủ ta thăm đồi nương rẫy
Thấy chỗ nào cũng một màu xanh
Trời cao nguyên trong như lục bạch
Ngực căng phồng ngọn gió thanh tân.

Bạn dẫn ta thăm người lối xóm
Da ông nào cũng tựa đồng thau
Ngồi xúm xít quanh đăm tảng đá
Cùng nói cười thoải mái bên nhau.

Bạn đãi ta bữa cơm rừng núi
Mấy nắm măng sao lại quá ngon
Ở nơi này có chung hòa điệu
Giữa con người cùng với thiên nhiên.

Rừng xế chiều mặt trời vương núi
Chim chao mình bên suối gọi nhau
Giã từ bạn ta về mái phố
Chút hương rừng còn mãi theo sau.

☞ TRUNG NGUYỄN

Trái xơ-ri

Trái xơ-ri hồng đỏ
Vô số ở trên cành
Nhưng mặt trời bé nhỏ
Lắt lẻo giữa vòm xanh.

Đẹp như là bức tranh
Những sọt đầy em hái
Em nghĩ gì em gái
Mà má em ửng hồng.

Giữa ngày hội tung bưng
Chúc nhau ta nâng cốc
Rượu xơ-ri thú thiệt
Môi mới chạm đã say.

Bạn có dịp qua đây
Đừng ngỡ là thành phố
Không phải màu điện đỏ
Màu xơ-ri bạn ơi!

Dù đi bốn phương trời
Đủ sơn hào hải vị
Nhưng sao lòng vẫn nhớ
Xơ-ri miền Gò Công!

Nghe tiếng bìm bịp kêu

Chiều nay như chùng lại
Bởi tiếng bìm bịp kêu
Ở vườn nhà em phố thị
Làm lòng anh đến nôn nao

Chợt hiện về đâu đây khe suối
Giữa rừng già biên giới bình yên
Chợt thấy mênh mang bờ bãi
Ngút ngát xanh con nước thủy triều

Như chẳng có ồn ào phố xá
Khi hồn lắng tiếng bịp kêu
Nhặt khoan tiếng chim tha thiết
Nghe như muốn trái nổi lòng

Chưa xa một thời thơ mộng
Bây giờ ai có nhớ không
Bịp ơi, có gì thốn thức
Mà sao da diết tiếng lòng?

Giữa ngổn ngang ồn ào phố xá
Nhịp sống căng lên như sợi tơ đàn
Lo mê mải với bạc tiền cơm áo
Bỗng mềm lòng khi nghe tiếng bịp kêu!

➦ **VŨ PHONG**

Gò Công quê hương em

Anh đến Gò Công quê hương em
Mùa xơ-ri chín đỏ cây cành
Nghe lòng rộn rã niềm vui lớn
Gò Công ơi, mới gặp mà thương.

Thương từng con sông, bến đò, góc phố
Thương từng con phố đông đúc người qua
Anh ra biển Đông,
thương Tân Thành, Vàm Láng
Mà quê em... thương bát ngát những cánh đồng.

Anh lại về qua Tăng Hòa, Gia Thuận
Nhớ lắm người xưa anh hùng Trương Định
Một thời vang danh, muôn đời ghi nhớ
Trên quê hương này đẹp quá những chiến công.

Qua dòng sông sâu thương con đò bé nhỏ
Anh xin bày tỏ một chút tâm tình
Rằng quê hương em bây giờ đổi mới
Trên những ruộng đồng phơi phới dậy tương lai.

❖ **THANH PHONG**

Nhớ thu xưa

Phố chiều gờn gợn heo may
Anh ngồi nhặt lá vàng bay: Thu về!
Nhớ người em gái chân quê
Ngày đi đã nặng lời thề với nhau.

Bao năm mưa nắng dãi dầu
Riêng lòng vẫn giữ trước sau vẹn lời
Nước nhà thống nhất lâu rồi
Nhưng sao chẳng thấy em tôi nơi nào.

Chiến tranh cướp mất em sao?
Hay tình em đã gửi trao ai rồi?
Thu về nhặt lá vàng rơi
Thu về lại nhớ những lời thề xưa!

Tóc xanh nhuộm trắng mấy mùa
Chờ em mòn mỏi vẫn chưa thấy về
Lòng anh đau đớn tái tê
Tình đầu mãi nhớ không hề nhạt phai.

Chiều băng khuâng

Sương chiều ôm trắng non cao
Lên đênh cánh nhạn, chợt nao nao buồn
Lá vàng ngập cả lối thôn,
Quê nhà xa lắc cội nguồn thân thương!

Vườn ai tỏa ngát hoa hường?
Khơi dòng dĩ vãng, vấn vương bóng hồng!
Ai đưa con sáo sang sông?
Để ta ngơ ngẩn thuyền không cập bờ!

Nỗi buồn từ ấy giăng tơ
Băng khuâng bến đợi, hững hờ tiếng tiêu
Đường xưa gió hát ru chiều,
Lòng ta giá lạnh, hắt hiu phố buồn!

❖ HUỲNH VĂN PHƯỚC

Thị xã Gò Công - Hôm nay và tương lai

Ai đã xa quê những năm tháng cũ
Nay trở về đoàn tụ với người thân
Chắc lòng vui theo những bước chân
Bởi bốn hướng đường thông hè thoáng
Phố đẹp hơn xưa đèn đêm rực sáng
Đường nội ô xanh mát những hàng cây
Nhiều cầu bê tông xinh đẹp đã xây
Nối hai bờ vui nội ô, ngoại thị
Đường vào quê nhiều nơi tráng nhựa
Nắng bụi, mưa bùn lùi lại phía sau
Thật vui sao xóm nhỏ năm nào
Giờ là phố nhà cao lộng gió
Trường phổ thông thơm tươi màu ngói
Cờ đỏ tung bay vẫy gọi các em
Chợ đông vui đến các xã ven
Hàng hóa đẹp vừa lòng thượng đế
Nhà văn hóa, nơi vui chơi giải trí
Vang tiếng hát ca từ nội thị đến nông thôn
Dù đã vui, ta lại vui hơn

Một thị xã bình yên, phố phường đổi mới
Doanh nhân các nơi đã và đang lui tới
Nghiên cứu thị trường, tìm cơ hội làm ăn
Dù đang còn không ít khó khăn
Có những việc đặt chưa theo ý muốn
Nên thành tựu vừa qua của ta còn khiêm tốn
Bởi nhà nghèo thiếu vốn để bung ra
Nhưng những gì ta có những năm qua
Là cái nền để ta xây tiếp
Bởi tương lai đang chờ phía trước
Thị xã ta sẽ tiến mạnh tiến nhanh
Có vui không các chị, các anh
Thị xã mình giờ cao to hơn trước
Ba xã ngoại ô nối liền Cần Đức
Lộ rộng, sông sâu tiềm lực trải dài
Có sông sâu ta có quý đất đai
Có lao động để dựng xây cơ nghiệp
Nếu nước ngọt từ Mỹ Tho về tiếp
Cầu sang sông Vàm Cỏ nối liền
Thị xã sẽ làm nên sự nghiệp thiêng liêng
Sẽ là nơi: Đi sau, về trước
Ta sẽ thực hiện những gì dân ta mơ ước
“Hạnh phúc ấm no, cuộc sống thanh bình
Thị xã Gò Công mãi mãi đẹp xinh!”.

Chợ Gò Công

➤ HUỲNH PHƯỚC

Thu cảm

Năm nay thu đã đến rồi
Tôi nghe vương vướng bao lời mênh mang
Nhường cho cảnh tiết thu sang
Hạ chưa từ tạ vội vàng ra đi
Lá thu lần lượt biệt ly
Cành thu trơ trọi buồn vì lẻ loi
Mây thu tản mát cuối trời
Gió thu hiu hắt, lòng người vẫn vương
Với thu như với người thương
Nhớ nhung, tình tự, yêu đương, hẹn hò
Thu xưa đã trở chuyển dò
Duyên thu ai đó khiến cho bẽ bàng
Tình thu ai khiến ly tan
Để trời thu ấy vô vàn sầu đau
Thu xưa nhuộm tím từ đâu
Thu này ai gọi nỗi đau âm thầm
Phải là duyên nợ trăm năm
Cũng xin làm kiếp con tầm nhả tơ
Với thu muôn vạn vẫn thơ
Thu sầu tất cả giấc mơ của người
Thu gieo sầu mộng cuộc đời
Thu cho tình ái tuyệt vời thi nhân
Thu cho tôi được một lần
Tâm tình kết lại mấy vần cảm thu!

Thăm lại vườn xưa

Nay về thăm lại vườn xưa
Không còn thấy mẹ lượm dứa, hái rau
Con vòng bờ trước liếp sau
Như tìm bóng mẹ thuở nào mẹ ơi!
Tiếng con chưa thốt thành lời
Mà như tiếng mẹ bên trời gọi con
Cảnh xưa vườn cũ vẫn còn
Chỉ không có mẹ mong con những ngày
Vườn nhà giờ có chị Hai
Lòng con không thể nào khuây mẹ hiền
Thời gian lặng lẽ trôi xuyên
Đầu con mái tóc muộn phiền bạc theo
Làm sao quên được những chiều
Vườn xưa bóng mẹ liêu xiêu dáng gầy
Bây giờ đứng giữa vườn đây
Mà như giữa bãi hoang đầy cỏ hoang.

⇒ **HOÀNG PHƯƠNG**

Biển Gò Công em đến

Biển Gò Công em đến
Bầu trời xanh xanh hơn
Sóng mặn hôn bờ cát
Bỗng dưng cũng ngọt lành
Ôi! Ngày ta gặp gỡ
Chim trên cành măng cầu
Gọi nhau mừng gặp quả
Anh vin cành tìm hái
Em thật thà ngăn lại
Nhường quả chín cho chim
Chim say quả say trời
Lú lo lên tiếng hót
Trả ơn người, ơn đời.

1985

➡ **PHẠM NGUYỄN PHƯƠNG**

Bồi hồi

Thơ tình tôi gửi cho em
Rồi tôi ngồi đợi ngày đêm bồi hồi
Trong tôi em hiển hiện rồi
Trong em chưa rõ tình tôi thế nào?
Nhưng sao tôi vẫn dạt dào
Niềm hy vọng có ngọt ngào lời yêu
Thời gian sao chậm sớm chiều
Thơ hồi âm muộn để nhiều đợi mong!

Thu

Hoa nắng tôi cài lên tóc em
Mùa thu nhè nhẹ bước êm đềm
Trong hương gió thoảng ngày thu ấy
Nghe ngát hương đời dịu dịu êm.

Một thuở hồn tôi như chớm dậy
Giữa mùa thu nắng ấm bên thềm
Bướm hoa khoe sắc trong vườn cúc
Mà ngõ thu đầy trong mắt em.

Chiều mưa trên phố

Chiều mưa em qua phố
Gió lay khóm hoa nhài
Hạt mưa sâu lắng đọng
Nỗi buồn trên tóc ai!

Chiều nay lại mưa bay
Bóng em đâu không thấy?
Khóm hoa vẫn nở vàng
Thấy buồn dâng mênh mang!

❖ **DIỆP KIM SANH**

Tiếng rao đêm

Đêm đêm chẳng vắng bữa nào
Gần như quen thuộc giọng rao: “bánh dừa”*
Lạnh lòng giữa phố đêm mưa
Tiếng rao yếu ớt vắng đưa ngang nhà

Mỗi lần ông lão đi qua
Thương ông thương cả tuổi già của ông
Dáng người gầy guộc lưng còng
Quần đùi, áo vá, lại không dép giày

Bàn chân với những vết chai
Cuộc đời với những tháng ngày ngược xuôi
Sức người trợn lẫn mồ hôi
Cảnh nghèo bám chặt quăng đời già nua

** Tuyển tập thơ Gò Công*

Mưa dầm tối kẻ dầm mưa
Cảm thương “ông lão bánh dứa” đêm đêm
Tuổi đời ngày một già thêm
Tiếng rao hàng giữa phố đêm bật dần

Dòng đời gõ nhịp bâng khuâng
Tuổi xanh khó giữ cho đừng phai pha
Từ nay vắng bóng cụ già
Tiếng rao còn nhói tim ta chạnh buồn!

* Dừa, tôm thịt bánh dứa (nguyên văn lời rao)

Người về

(Kính tặng anh Thiết Bình)

Nhớ một chuyến về quê thăm bạn
Ra đi từ một sáng tinh mơ
Sương khuya còn đọng ven bờ
Bãi xa mây nồn giăng tơ lưng trời

Con “thiết mã”* dậm khơi lướt gió
Ngắm sông kia, cảnh nọ bên đường
Người về nhớ rặng thùy dương
Gợi hình bóng cũ... thêm thương quê mình

Trang sử Việt u linh phảng phất
Từng lưu danh lẫm bậc anh hùng
Rừng thiêng Gia Thuận: giặc gờm
Sơn Quy nghìn thuở soi gương đức Bà**

Đất đai xưa vốn ông cha khai phá
Do tiền nhân vất vả tài bồi
Quê mình đẹp lắm ai ơi
Sử vàng chói lợi muôn đời còn ghi!

25/11/1979

* Xe Honda

** Đức Bà Từ Dũ

 TRƯỜNG SANH

Chợ Tết người cô đơn

Một cụ già tật nguyên
Chen chân vào chợ Tết
Run run đôi chân gầy
Quàng thâm nhìn xa thẳm.

Người bạn đường cong queo
Đưa ông đi đây đó
Mái tranh nghèo thiết tha
Chiếc chõng già xiêu vẹo.

Chỉ có cành vạn thọ
Dăm trái mận, quýt, sung
Vài nén nhang tạm ấm
Tuổi già ông đón xuân...

👉 **LÊ ÁI SIÊM**

Gò Công

“Gò Công có gì đâu mà anh nhớ!”
Phút chia tay em nửa thật nửa đùa
Hoa phượng vĩ rụng hồng góc phố
Mây cuối trời rưng rưng tiễn đưa.

“Gò Công có gì đâu mà anh nhớ!”
Không! Anh quyết chẳng có gì
Một ánh mắt ai dịu dàng bên cửa sổ
Có gì đâu, thôi, nhớ để mà chi!

Thôi, nhớ để mà chi đêm tiếng thơ
Ngân trong vòm lá giọng ai đưa
Anh nghe có bến lao xao sóng
Mới biết Gò Công thực và mơ.

**Tuyển tập thơ Gò Công*

Thôi nhớ mà chi dìu dịn nấng dừ
Chiều dấn dất xa xưa về lăng tằm
Gò Công đấ – xưa mà nay lăm.
Đất bồi hồi như thở dưới chân anh

Thay vì nhớ em, thay vì nhớ em
Anh nhớ đất, nhớ cửa sổ tròn sơn tím
Nhớ khu chợ ồn ào và lăng tằm
Ngã tư đường hồng hoa phượng rơi.

“Chẳng có gì đâu” Gò Công ơi!
Em dặn vậy và anh quyết vậy
Nhưng chỉ cần nhắm mắt là anh thấy
Ở quanh mình: Gò Công, Gò Công...

01/10/1987

Về Gò Công

Gởi lại sáng mưa dẫn trời thành phố
Anh đi về bãi cuối một dòng sông
Gặp cái nắng chiều quê hồng bờ ngõ
Thâm yêu rồi, em ạ, xứ “chim công”.

Thâm yêu rồi biêng biếc biển mênh mông
Cánh buồm nhỏ trôi trong trời hư ảo
Sóng cứ vỗ đến mơ hồ khúc dạo
Tân Thành ơi! Chiều biển níu lòng tôi.

Ví như em câu hát ấy quên rồi
Thì suốt dọc đôi bờ cây nhắc nhở
Em chẳng “cưỡi công” mà anh về miền lúa
Thuở giặc vào đây “nước dựng thành đồng”.

Phải như anh trôi như một cánh bướm
Qua biển lửa, qua biển dừa xanh biếc
Cứ theo gió đuổi màu xanh bất diệt
Thì em ơi, chẳng dừng lại bao giờ.

Hương xơ-ri nồng, làm anh quá ngây thơ
Ngắm ngợp mắt vương vườn ơ nắng xế
Con kinh hát những lời gì rất trẻ
Để băng đồng cuộn cuộn mãi không thôi.

Ví như anh chưa biết Lá Tối Trời
Và câu chuyện anh hùng như huyền thoại
Thì đến đây lòng vẫn còn say mãi
Với đất, với người canh giữ biển quê hương.

Thâm yêu rồi, em ạ, xứ “chim công”
Miền cửa biển trời chiều thơ mộng quá
Chút hương sắc anh mang từ miền hạ
Thoáng qua rồi, em cũng sẽ thâm yêu.

TRẦN ANH TÀI

Em Gò Công

Tôi đem quê hương tôi vào lòng
Vì quê hương tôi là Gò Công
Vì quê hương tôi là đất Việt
Đất nước tôi đau khổ chất chồng.

Tôi đem quê hương tôi vào lòng
Vì quê hương tôi còn dòng sông
Mang phù sa lên từng luống đất
Dù đất nghèo nhưng luôn đơm bông.

Quê hương tôi xanh màu An Hòa
Biển Tân Thành dâng cao lời ca
Hương xơ-ri ngát vùng Cầu Đúc
Vĩnh Hựu dừa bông xõa tóc gà.

Quê hương tôi có bà mẹ hiền
Có đàn em thơ tươi hồn nhiên
Có bà mẹ quê ngồi cho con bú
Có nàng nữ sinh cười thật duyên.

Tôi đem quê hương tôi vào lòng
Em Gò Công ơi! Em Gò Công!
Ta bỏ đời ta, ta chẳng tiếc
Chỉ tiếc em binh lửa ngập lòng.

Nhóm thơ 20 - Gò Công - Nguyệt San Đất Việt 1970

Qua Hòa Lạc

Ta nhớ thương em gái xóm Gò
Nhớ thương đem lại kết hôn thơ
Suốt năm không biết gì tin tức
Có lẽ bây giờ em khác xưa.

Trong mấy năm dang bước ngập trời
Nơi nào cũng có bóng ta soi
Tân Thành sóng cuốn mùa dưa hấu
Mưa chín măng cầu, tôm cá tươi.

Ta đã qua Giồng Chùa, Bến Chùa
Cải xanh, bóng mít mát cà chua
Cá tôm lên bến ghe nườm nượp
Em đã đi về chốn cũ chưa?

Ta cũng thương Liên má đỏ hồng
Qua cầu đi khỏi chợ Hòa Đồng
Ôi! Ta tha thiết An Hòa quá
Em có bao giờ đến đó không?

(Buổi sáng đưa nhau dạo khắp vườn
Vườn hoa thơm quyến tóc em thơm)
Tiếng chim âu yếm trên cành trúc
Vàng gót chân vì nắng chiều sương.

Trong những vườn trầu hay đám mía
Mấy cô ca khúc hát giao mùa
Nghe chân người lạ qua quê lạ
Khúc khích cười, không mấy thẹn thùa.

Ta đã yêu cô gái ấy rồi
Học trò áo trắng đẹp nàng ơi !
Mắt em hay mắt hoàng hôn tím
Chiều đã lên sân rộng tiếng cười.

Ta dắt nhau ra gốc bưởi già
Câu ao soi bóng có đôi ta
Vừa câu cá chép, vừa ăn mía
Tâm sự trong tình ý thiết tha.

Em có bao giờ qua xóm Chốn
Tân Cương nhớ lại Phước Trung buồn
Xóm Kiến, Xóm Nò qua Xóm Lá
Là miền máu thịt của quê hương.

Ta đã từng đi Tân Bình Điền
Đất nghèo chưa dựng được niềm tin
Phải chi đừng có thương nhau nhỉ
Thì có đâu nay để phụ tình.

Qua mỗi nơi là mỗi nhớ thương
Thương Bình Tân lắm, nhớ Yên Luông
Thương em tóc xõa da hồng phấn
Từ giận nhau rồi còn vấn vương.

Ta nhớ em, em Hòa Lạc ơi!
Cửa Khâu nước cuộn tháng năm dài
Như da thịt trong dòng máu
Ta sẽ ôm em ngủ suốt đời.

Vẫn về với nội, nội ơi!

Vẫn con đường xưa đá đỏ
Thời tôi cắp sách đến trường
Giờ về, sau nhiều nỗi nhớ
Con đường bỗng dễ thương hơn.

Đồng lúa đã xong mùa gặt
Nhà ai “vì” được đầy bồ
Con cò đứng trên bờ đập
Nhớ hoài câu hát mẹ xưa!

Nội cười, mùa xuân ập đến
Vuốt tóc tôi, tay nội gầy
Nội kéo tôi vào lòng nội
Quên là tôi sắp năm mươi.

Vườn nội vẫn cây vú sữa
Vẫn bờ tre, vẫn liếp dừa
Chỗ nào cũng đầy kỷ niệm
Của thời thơ ấu tôi xưa.

Góc vườn có cây chùm ruột
Cuối vườn có cây ô môi
Bìa vườn có cây bình bát
Lòng tôi: ngàn cây nhớ đời

Nội chúc tôi lời đầu năm
Cho tôi phong lì xì đỏ
Nội dặn: “Sống là phải nhớ
Cội nguồn – Tình nghĩa – Bà con.

Nội nghe nói có nhiều ông
Hay điếc và hay đặng trí
Nếu con nội mà cũng vậy
Thôi đừng về quê làm chi.”

➡ TRƯỜNG CHÍNH TÂM

Tâm sự với Gò Công

Thơ xưa nhớ một thời xa Gò Công
Đêm se lạnh nhớ vòm xanh đứng đợi
Chua ngọt quá! Trĩu bàn tay hái trái
Mười tám năm rồi tôi mới trở về đây

Về đến quê hương. Ai còn, mất, chia ly?
Nội không còn phất khăn rằn bay trước gió
Mỗi căn nhà xóm Dinh – mỗi bàn thờ liệt sĩ
Bóng đa già, hiu hắt nỗi buồn vui

Ai nhớ tiếng mõ tre Đồng Khởi năm sáu mươi
Rong ánh đuốc mênh mông bờ ruộng cháy
Nội thức đêm đen, ngẩng đầu lên thăm vái
“Con ơi ! Hai mươi năm qua rồi bao giờ con về?”

Thời gian hai năm đã biến thành
hai mươi một năm

Thời trẻ trung đi qua
Cuộc hành trình. Mái đầu ba điểm bạc
Cơn suyễn từng đêm theo gió mùa Đông Bắc

**Tuyển tập thơ Gò Công*

Từng tấn than Hòn Gai đến bao nhiêu
ki-lô-oát điện
Hà Nội đêm đánh pháo đài B52
Mãi mãi sáng theo người

Khi chọn Sài Gòn là chiến trường thứ hai,
Quê hương thứ hai
Giữa lòng địch cả nhà là biệt động
Tiếng bom nổ căm hờn
Buổi xuống đường dậy sóng
Cùng quê hương góp sức trả lời
Nỗi nhớ - niềm đau dồn lại đây rồi
Hai mươi mốt năm chia ly
Chỉ ba năm đoàn tụ
Cái mất mát tưởng chừng như tất cả
Hạnh phúc về đây – “ Vui sao nước mắt lại trào”

Thơ xưa nhớ một thời xa Gò Công
Nay trở lại, thơ đong đầy kỷ niệm
Dấu đi xa, bao mảnh đời thương mến
Vẫn tâm sự với người đứng đợi dưới vòm xanh
Xin trọn đời chung thủy với Gò Công.

Đài Chiến thắng Thị xã Gò Công

Bàn tay của nội

Trời mưa ướt lá tre dài
Gò Tre ướt hết bàn tay nội rồi
Ở bàn tay của trận đời
Xương gầy, da nhóp, tung trời mà đi.

Còm lưng mài mác tay chai
Bén đi mũi nhọn vót mây dưới hầm
Bom trên đầu, bom dưới chân
Bom run tay nội, bom gằm thét đau
Xóm Dinh – người đất thương nhau
Người ôm đất máu, đất chào người xa
Bàn tay nội vẫy cha đi
Biết lòng quê ấy. Trường kỳ nghe con.

Bàn tay nuôi cháu lớn khôn
Bằng cơm áo gặt giữa đồng ca dao
Bằng thơ Đồ Chiểu tâm cao
Bằng gươm Trương Định cắt đầu giặc Tây
Lớn lên nội dẫn con về
Ngón tay chỉ thẳng: Đường này theo cha.

Cây chổi ráng

Mấy năm giặc chiếm quê mình ấy
Nội bộ Gò Công xuống miệt vườn
Dựng túp lều tranh ven Cầu Đúc
Hầm hiu bà cháu đời cô đơn

Ở đây thế giới bình yên lạ
Không tiếng súng đồng, hơi máy bay
Thôi máu đỏ tươi và nước mắt
Ôm ấp tình thương giữa vạn loài

Nội chặt ráng tươi về bó chổi
Móc tay tết lá chia làm hai
Phơi khô mấy nắng ngời coi trở
Giọt vắn mồ hôi lẫn giọt dài

Ráng khô xếp lá vào thân rách
Ngồi trước hàng tư nội lựa cây
Con cũng ngồi bên bờ gạch cửa
Đếm cây, đếm cả mỗi đêm dài

**Tuyển tập thơ Gò Công*

Bập dờn nội chẻ làm cây lạt
Bó chặt chổi từng cây, từng cây
Con đem chát xuống xuống ba lá
Chợ sớm mai giao những chuyến đày

Những ngày tháng đó trôi mau quá
Bờ sông ráng mọc phủ xanh rờn
Tuổi già sức yếu chưa ngơi nghỉ
Sống nghèo thân nội chịu long đong

Chân chùn mỗi gối rồi nội bỏ
Nghề làm chổi ráng quét nhà đi
Để bờ sông ráng già như nội
Để con thay nội quét nhà đêm

Lúc ấy con tìm trong mắt nội
Một dòng sông cuộn cuộn yêu thương
Con nước thủy triều phù sa đỏ
Có lục bình trôi, có đại dương

Gò Công 1969.

**Bài đăng trong báo “Đuốc Nhà Nam”
với bút hiệu Như Uyên Thủy**

❖ MẠC ĐĂNG TÂM

Xuân về trên non cao

Đầu năm dạo cảnh xem hoa
Tháng giêng đi viếng núi Bà Tây Ninh
Gặp em trên tuyến lộ trình
Chuyến xe đêm ấy, cho mình thân quen
Đồng người vui bước chân chen
Em lên lạy Phật cầu duyên hay gì?
Em cười, lòng vương bạn chi
Ngại e dang dở lần thi vào hè

Trao lời, em kể anh nghe...
Bình minh hé rạng tiếng xe lại dừng
Non cao hoa nở mừng xuân
Chim kêu thanh thót mai chung rợp đường
Núi rừng đượm sắc thiên hương
Nắng chan cành lá ửng hường áo em
Thướt tha dáng liễu dịu hiền
Gió hôn phớt nhẹ tóc huyền xoa vai.

Em xinh vóc ngọc trang đài
Nụ hồng chớm nở ai ai cũng nhìn
Cho em vững trọn niềm tin
Lần đây gọi nhớ bóng hình trong anh!
Núi Bà cảnh đẹp như tranh
Bốn bề nương rẫy mây quanh đỉnh đồi.

Cây xanh chen lá dâm chồi
Dưới khe khỉ giỡn em ngồi cáp treo
Suối vàng nước chảy trong veo
Mùi hương phảng phất vượn trèo cành xuân.

Em quỳ khẩn Phật khẩn thâm
Hè thi em đậu, mùa xuân tôi tìm
Rủ em lên núi Bà Đen
Xin Bà linh hiển kết duyên chúng mình!

 TRÚC THANH TÂM

*Gởi hồn ta
trong nắng ấm Gò Công*

Hạnh phúc nhô lên thành chồi xanh biếc
Mây cứ trôi - Ai nhất được mây trời
Ta bắt gặp nắng vờn qua mái tóc
Gởi hồn ta, nắng ấm Gò Công ơi!

Rất xa lạ từ nhịp chân ta bước
Ta có quen - Em có hẹn bao giờ
Nhưng sao cứ lòng ta hồi hộp lạ
Mây trên trời bay quỵện cũng thiết tha.

Người có yêu - Sao tình hoài giấu mặt?
Trời Gò Công rục rờ giục lòng ta
Những đăm đuối thời gian trôi rất khê
Nức lòng ta - chiu chắt một hồn thơ.

**Tuyển tập thơ Gò Công*

Mai xa lắm, Gò Công quên hay nhớ
Gởi tình ta ấm áp một Cần Thơ
Em cứ nhận giùm ta mùa hạnh phúc
Sóng lòng ta - em nổi gió hẹn hò.

Những dáng dấp của một thời con gái
Ta say mê, khao khát một tình đầu
Những nháy mắt, những cười duyên bên lén
Thôi cứ dành tất cả để cho nhau.

Gò Công, sáng 18/12/1988

 VĨNH TÂN

Khát vọng

Tôi mơ được trong vòng tay mẹ
Ngọt ngào ru hơi ấm người cha
Mơ man sóng vỗ thân ngàn dặm
Ước vọng thắm – giữa mặt trời xa

👉 **NGÔ PHƯƠNG THANH**

Tiếng gọi của trường xưa

Về Gò Công, anh ghé lại trường xưa
Kỷ niệm cũ sẽ khơi niềm nhung nhớ
Thời gian qua có làm mình cách trở
Anh hững hờ về, ta dệt lại mộng mơ.

Thầy giáo mình mái tóc đã bạc phơ
Vẫn miệt mài với bảng đen, phấn trắng
Bạn bè cách biệt chìm vào xa vắng
Ngày tháng vui buồn lãng đãng đâu đây.

Anh hãy về, ta sống lại tuổi thơ ngây
Gốc phượng xưa biết bao là kỷ niệm
Lưu bút chưa phai màu mực tím
Lửa trại ấm hồng... thương nhớ vây quanh.

Anh hãy về cho mắt em lại long lanh
Em sẽ vì anh cất cao giọng hát
Cho không gian đầy hương thơm bát ngát
Nụ cười ngày xưa vẫn đẹp trên bờ môi.

Về trường xưa, ta tìm lại khung trời
Vùng kỷ niệm mênh mông, xa thăm thẳm
Tìm trong đó những tháng ngày tươi thắm
Dấu muện màng... một nửa vầng trăng.

Chuyến dò đời

Đò ngang bao chuyến sớm trưa
Đò đời thầy đã đón đưa miệt mài
Đưa con qua bến sông đầy
Một mình thầy đã vững tay chống chèo.

Thầy không quản ngại giàu nghèo
Một đời tận tụy mến yêu học trò
Qua sông, ai nữ quên dò?
Những người năm cũ bây giờ ở đâu?

Thầy còn thức với đêm thâu
Chấm bài, giáo án... mái đầu bạc phơ
Thời gian ơi, quá hững hờ!
Trường xưa lớp cũ bây giờ lặng yên.

Lời thầy như tiếng cha hiền
Vẫn còn vang vọng nơi miền xa xưa
Thăm thầy qua ngõ chiều mưa
Biết bao ân nghĩa con chưa đáp đền.

 VĨNH THÀNH

Ly cà phê cô đơn

Trên bàn một tách cà phê
Trên tay điều thuốc, bốn bề vắng tanh
Câu thơ nghèo ý không thành
Nỗi buồn đâu bỗng vây quanh chỗ ngồi
Cà phê lạnh ngắt trên môi
Phải chăng đang thiếu những lời hàn huyên?
Thuốc phà sợi khói nghiêng nghiêng
Trông như từng nỗi niềm riêng lạc bấy!
Từ ngày trôi dạt qua đây
Ly cà phê cũng mấy ngày cô đơn
Người ngồi bên nó cũng buồn
Giống hai giọt nước xa nguồn gặp nhau.

➡ LA QUỐC TIẾN

Gò Công

Tôi về Gò Công
Ngày vừa xiêu xiêu khu phố cổ
Chiều đã mốc meo mái ngói âm dương
Dây leo nở hoa ngó xuống sân đình
Tôi soi bóng thấy mặt mình oan khuất
Chợt nghi ngờ cả hồ nước trong xanh
Có phải tôi mang niềm lưu tán
Về đây cũng không giáp mặt mình
Gò Công ơi!
Chuyện cũ

tích xưa

Ngậm mồm con hổ đá
Vấn phục trước đền
Chờ ngoạm phiếm trắng non.

Dây phơi hạnh phúc

Khi con ra đời
dù nhà chật chội
ba vẫn căng thêm một sợi dây
phơi riêng cho con những áo, khăn, tã lót
ba gọi đó là: dây phơi hạnh phúc
vì hạnh phúc thường mau cũ lắm con ơi!
Ba căng dây
như thảo thông điệp đến mọi người
rằng có một sự sống đang căng ra để sống
Ba không hiểu lúc ba mẹ ra đời
ông bà có căng cho sợi dây hạnh phúc
và sợi dây mong manh kia
vẫn còn hay đã đứt
nhưng cuộc sống vẫn đang nối tiếp
nên bây giờ...
ba một đầu – mẹ một đầu
căng lại sợi dây hạnh phúc cho con.

 ĐẶNG VĨNH TIẾN

Gò Công đi để khó về

Như cô gái làng quê đầy nhựa sống
Tuổi đang xuân nhiều mơ ước tương lai
Mới được quen đã nghe lòng xao xuyến
Yêu em rồi, Gò Công hỡi có hay?

Gò muối trắng những trưa hè Vàm Láng
Ghe phơi mình chờ con nước xa khơi
Giữa biển xanh, đáy sông Cầu, đáy Rạo
Đêm lên đèn như làng đảo xa xôi.

Mưa tháng bảy, ăn nhãn vườn Vàm Thấp
Ngọt như lời em gái nhỏ Tân Tây
Đất Gò Tre, bốn mùa xơ-ri chín
Không rượu nồng, môi em đỏ mà say.

Đồng trắng nước, đôi trâu bò ví thá
Chiếc gàu sòng theo bọt nước đong đưa
Trên đường làng chiếc xe bò cọc cạch
Tiếng tù và gọi cấy giữa đêm khuya.

**Tuyển tập thơ Gò Công*

Nàng Quới, Nàng Keo, Ba Lê, Nàng Chá
Giống lúa mùa đặc sản Gò Công
Ăn lấy no, gạo Nàng Chu, Ba Túc
Thơm ngọt ngào, có nếp Mỡ, Tàu Hương.

Trăm năm qua, tiếng quân reo còn vọng
Ao đồn Bình, giồng Trại Cá, Tân Hòa
Rừng Gia Thuận ấp yêu hồn Trương Định
Người anh hùng áo vải đất quê ta.

Yêu làm sao những con người bình dị
Thắng không kiêu mà bại chẳng nao lòng
Từng bước đi lên, từng ngày biến đổi
Giữ riêng mình, cái dáng của Gò Công.

Nắng vàng hoe, kêu chiều con cúm nùm
Gió xuân về sóng vỗ chân đê
Gò Công đi dễ khó về
Đồng xanh muối trắng, tình quê đậm đà.

Gò Công tháng mười

Mỗi tháng mười, gió mùa Đông Bắc
Hơi lạnh về từ biển cả mênh mông
Mùa lúa sớm đi vào thu hoạch mới
Bao ước mơ giờ rộn rã trong lòng.

Con kinh đào, khơi thông dòng nước ngọt
Giọt mưa mùa cho đồng lúa thêm bông
Với đôi tay, những con người lam lũ
Đã chăm nom đồng lúa sớm quê mình.

Con gái Gò Công mận mòi da thịt
Nắng trên đồng làm má đỏ hây hây
Bì bõm, tay so từng tép mạ
Cho cánh đồng nặng hạt lúa hôm nay.

Cũng chính bàn tay em gái ấy
Cắt từng bụi lúa, nhật từng bông
Nón lá che nghiêng bờ lúa chín
No ấm vui theo ánh nắng hồng.

Nắng tháng mười, chói chang mà ấm lạ
Mưa tháng mười, đưa tôm cá đi về
Giọt sương đêm, bông lúa mùa ngậm sữa
Nắng trên đồng, vàng hạt lúa Ba Lê.

Canh chua so đũa, tôm đồng rim mặn
Cháo gạo nhum ngò húp đêm khuya
Cá lóc non nấu canh củ mỡ
Cơm Ba Lê mời khó đi về.

Xa lắng nghe tiếng vỗ cồn sóng vỗ
Gió rì rào mùa lúa gọi quê tôi
Nắng vàng hoe con đường làng êm ả
Khói cơm chiều nhà ai nấu xa xôi.

Tháng của một năm đậm đà hương vị
Lá trầu vàng cho rau cải thêm xanh
Đi xa mới thấy lòng lưu luyến
Mặn đất Gò Công, mặn cả tình.

10/1984

Gánh trâu mùa xuân

Thương em cô gái Giồng Nâu
Nửa đêm còn nặng gánh trâu trên vai
Đèn chao, chiếc bóng ngả dài
Nhanh chân em bước kịp bày chợ khuya
Trâu không to lá, vàng mớ,
Biết em vẫn đợi vẫn chờ duyên ai!
Ví dầu muối mặn gừng cay,
Têm vôi dù bạc, vẫn say trong lòng
Em ơi! Trời đã vào xuân,
Bán ai nhớ để riêng mình mấy đôi.

Xuân 1988

 NGUYỄN THỊ MỘNG THU

Em về...

Em về trong chiều gió
Bỗng nghe lòng chơi vơi
Một điều gì không rõ
Muốn nói nhưng nghẹn lời...

Em về trong mưa rơi
Chợt nghe lòng ray rứt
Tất cả... là hiện thực
Hay chỉ là chiêm bao?

Em về chiều hanh hao
Chợt thấy mình khờ dại
Yêu không hề ngần ngại
Biết lòng người nông sâu?

Em về... chia tay nhau
Không một lời hẹn ước
Rồi con đường phía trước
Lệ em có nhạt nhòa?

Em về... chiều dần qua
Màn đêm dần buông xuống
Một mình bao sầu muộn
Cuốn em vào chơi vơi...

Buồn chi, ta ơi...

"Tập tầm vông, tay không tay có
Tập tầm vó, tay có tay không"
Bàì đồng dao xưa em đã thuộc nằm lòng
Sao hai bàn tay mình xòe ra
Chẳng biết tay nào không, tay nào có?...
Hạnh phúc lướt qua thoáng như cơn gió
Tay nắm chặt vào nhưng em giữ được đâu?

Lời mẹ dặn: Con qua sông sâu
Nhớ đừng đi chuyến dò đây, con nhé!
Em dợm bước bao lần ngấp nghé
Khi xuống thuyền rồi mới biết đã khảm khoang
Đò dọc, đò ngang
Sông sâu, nước xiết
Bốn phía mênh mang
Nhìn chẳng thấy bến bờ...

Gió đưa cây chuối phát phơ
Hết duyên đừng có đợi chờ, uống công!
Em biết mình không thể dò được lòng sông
Và lòng người càng không sao đo được
Thôi thì thôi, đường ta ta cứ bước
Trăn trở làm gì cho nhàu nát con tim...

**Tuyển tập thơ Gò Công*

Em không muốn làm người đày bẽ mò kim
Chỉ muốn sống bằng chân tình dẫu nhận
về thua thiệt

Em đã trải qua nhiều quãng đời cay nghiệt
Vẫn không muốn nhìn cuộc đời bằng ánh
mắt ngại nghi...

Ừ, thì thôi em đi
Trên con đường em đã chọn
Dẫu dưới chân em có nhiều gai nhọn
Bật máu rồi, em bước tiếp, có sao đâu?

Ừ, thì thôi, em lại ngẩng cao đầu
Để nước mắt không rơi được nữa
Để em thấy mặt trời rục lửa
Soi sáng lòng, soi rõ những trắng - đen...

Em đưa hai bàn tay mình lên
Trắng trơn, không của cải
Ừ thì lúc em chào đời
Trên người cũng đâu mảnh vải!...

Tập tâm vông làm gì tay không tay có
Tập tâm vô làm gì tay có tay không
Em đi vô chùa nghe thuyết pháp
có có không không
Bỗng thấy lòng nhẹ nhõm
Ừ, buồn chi...
Buồn chi nữa...
Ta ơi....!!!!

➡ **NGUYỄN MIÊN THƯỢNG**

Khi qua Gò Công

Chiều xuống nhẹ nắng trải vàng phố thị
Lá thu rơi êm ả tóc mây hồng
Em nghiêng nón che áo màu ngọc bích
Gió dịu hiền lay động dáng Gò Công.

Ai qua đó một lần không luyến nhớ
Mùi rạ thơm ngào ngọt cánh đồng xa
Biển rục rỡ, thuyền về khoang đầy cá
Xôn xao lòng với khúc hát dân ca.

Phố tuy nhỏ nhưng lòng người rất rộng
Mẹ Gò Công hiền dịu quán khăn rằn
Câu vọng cổ âm vang chiều gió lộng
Giọng ru hời cao vút một vầng trăng.

Gió hôn nhẹ má em hồng dưới nắng
Thu nhuộm tàn trên vai áo bà ba
Từ viễn phố tôi mang hồn trống vắng
Buổi về đây lòng rạo rục câu ca.

Xin đa tạ những gì tôi đã gặp
Bước lãng du thành kỷ niệm trong đời
Mai xa lác trên con đường thiên lý
Đễ hồ quên nắng đẹp Gò Công ơi !...

Gò Công, 1987.

* Tuyển tập thơ Gò Công

Cô gái Gò Công

Em đi bóng ngả đường quen
Áo bà ba lộng gió ghen mây hờn
Bay bay trong mộng chập chờn
Nhẹ mềm cánh bướm đang vờn gió sông
Ở kia...con gái Gò Công
Duyên ơi mái tóc xanh đồng lúa xa...

🍀 **NGUYỄN MỸ TIÊN**

Chợ tình

Theo chân rảo bước chợ tình
Đem duyên đổi lấy cô mình... xem sao?
Tóc xanh má điểm hoa đào
Xuân tươi khoe nụ môi ngàoi mật hoa
Anh về lối cũ thêm xa
Cậy nhờ thầy mẹ sang nhà hỏi em
Cau xanh sấm độ... mấy buồng
Vôi hồng đôi thúng - Trầu vàng vài mâm
Lại đem gi chút duyên thâm
Lăn trầu cau để... gấm ngậm tặng em...!

(2000)

 PHẠM TRÍCH TIÊN

Vườn dĩ vãng

Chiều nay có chút mây lang bạt
Về đậu trong vườn dĩ vãng quên
Bất chợt cõi lòng như sống lại
Một thời nào mê mãi yêu em
Em như thể lần roi nghiệt ngã
Hắn trong ta ngày tháng khôn nguôi
Ta không biết bao lần hóa đá
Thương em hoài ngàn năm, Quyên ơi!
Mùa thu nào xưa em qua sông
Ta đứng trông theo hình như buồn
Một chút gì đau đau trong mắt
Một chút gì ngây ngây trong lòng
Em của ta thời yêu dấu cũ
Kỷ niệm nào buồn thấu trăm năm.

Phương đó bây giờ em sao hỡi!
Chồng con và hạnh phúc son nồng
Đâu có biết chiều nay vườn cũ
Ta một mình ngồi nốc rượu sông.

 ĐẠI TRIỀU

Khung trời quê

Kính tặng xã Bình Xuân

Lại về đây nhìn khung trời cũ
Trong nhịp đưa tiếng vông thiếu thời
Ba mươi năm vẫn khung trời ấy
Những làn mây mơ ước vẫn bay.

Lại nghe tiếng gà gáy trưa
Gió đưa xao xác rừng lá sang hè
Tiếng tắc kè đếm từng nỗi nhớ
Nghe tiếc thương bao đồng chí quên mình.

Bỗng nhớ vô vàn ánh mắt em
Giây phút chúng mình chưa dám nói
Bên cầu ao, bao mùa hoa khế nở
Em có về đứng giữa nhớ thương?

** Tuyển tập thơ Gò Công*

Về đây ta nhớ những mùa thu
Từ ngã ba làng quê
Lớp lớp cha anh bước tiếp lên đường
Sông Soài Rạp không phút giờ ngơi nghỉ.

Ôi, sao ta thèm những chiều êm ả
Lại về giữa ngã ba làng quê
Nghe gió rủ rê con nước dâng đầy
Có đàn em chiều chiều ra gánh nước.

Gởi tình lên biên giới xa...
Về đây, ta dừng chân đôi chút
Vui sao, thế hệ mới lên đường...!

1985

Về quê ngoại

Kính tặng quê Cần Đức - Long An

Con lại về thăm quê ngoại
Để được đi trên con đường ngày xưa
Để được ngắm hàng trâm bầu khi gió nổi
Để ngập hồn trong ký ức xa xôi

Dưới mái nhà xưa, mẹ sinh con và ngoại dưỡng
Đời cho con tuổi ngà ngọc buổi ấu thời
Biết bao đêm con ấm đầu, nóng sốt
Là có ngoại âu lo, thức suốt canh dài

Quê ngoại có bao điều kỳ diệu
Một xóm thôn cây trái ngọt ngào
Giữa trưa hè, bờ tre xanh bóng mát
Vang vọng tiếng hò, trâu đập lúa đêm trăng

Thuở ấu thơ con thích mò cua, bắt cá, đặt nò
Sao thuở ấy cá tôm nhiều đến thế?
Bầy sáo con chiều chiều quẫy đục cả ao nhà
Bạn ấu thơ ơi! Tôi vẫn nhớ làn da em
thơm mùi bùn đất mẹ!

Lớn lên một chút là xa thầy, xa bạn
Chiến tranh bùng lên trên mọi nẻo quê hương...!
Dưới cờ sao, câu dạy hát khúc “Lên đàng”
Rồi các cậu ra đi... àn con cháu cũng ra đi

Ngoại ở lại thân già vò võ ngóng trông
Ngoại bấm đốt tính từng ngày, từng tháng
Ngoại hiến đất xây chùa chiền, thánh thất
Cầu một ngày được thỏa nỗi chờ mong.

Có những năm, ngoại không yên với giặc
Tây bắt đôi lần, đánh mù mắt ngoại tôi
Nhưng ngoại vẫn bền gan, nuôi chí lớn
Ngoại là cây cao bóng cả giữa đời.

Sau ba mươi năm cháu con về đông đủ
Ngoại kể chuyện tình “Thiếu phụ Nam Xương”
Ngoại lại nhắc chuyện “Lưu Bình, Dương Lễ”
Ý tình của ngoại làm sao con chớ hết!

Quê ngoại một vùng Rạch Kiến,
Rạch Đào, Chợ Trạm
Vang tiếng thơm như hạt gạo quê mình
Hoàng hôn tuổi đời mới có thơ về quê ngoại
Muôn ngàn lần, con tạ lỗi với quê hương.

Quê nội, ngoại cách đôi bờ Soài Rạp
Sục sôi lên từ những thửa dựng cờ
Ôi, sông ơi! Ngàn năm sau vẫn thế
Đôi bờ thương không bên lở bên bồi.

12/2003

Về thăm xã Phú Đông

(Kính tặng xã anh hùng)

Về thăm xã Phú Đông
Nghe dịu mát trong lòng
Trời xanh im ắng quá
Nhớ một thời qua sông.

Bây giờ tan bóng giặc
Ngôi trường mới xinh xinh
Nụ cười bầy em trẻ
Lung linh nắng thanh bình.

Mới đó chỉ mấy năm
Mà nông trường bát ngát
Dù đời còn vất vả
Nhưng mộng đã trong lành.

Đi nghe trong mộng mênh
Bồn chồn con sóng vỗ
Từng khúc nhạc lời thơ
Thấy tự hào trong đó.

Đường mới xuyên cù lao
Về thăm vườn trái ngọt
Mấy má dịu hiền sao
Vẫn nhớ hoài từng đứa.

Nhớ đêm giặc càn xong
Bất còng nấu lá bố
Nồi canh má hồi đó
Vẫn ngọt trọn đời con.

Tuổi già sống heo hút
Các con thấy lên đường
Sáng dậy sớm tinh sương
Má chờ một ngày mới.

Có má vừa mới mất
Huân chương trên bàn thờ
Cầm nén hương con khóc
Thương mảnh đất anh hùng.

Chị nay là đồng chí
Mái tóc hãỵ còn xanh
Trọn mối tình liệt sĩ
Vẫn không đi lấy chồng.

Em xưa giờ đã lớn
Bình nở giữa cuộc đời
Như hoa ô môi thắm
Má vun trồng thuở nào.

Qua sông nhớ bạn bè
Theo dọc dài chiến tranh
Đến đây đã nằm xuống
Tô thắm đất hùng anh.

Ghe băng qua Cồn Cống
Trở về “cứ” đấy mà
Dòng sông quê ôm trọn
Bãi bồi vươn thật xa...

➔ **TRẦN CÔNG TÙNG**

Thăm đền Trương Định

Thăm đền Trương Định Gò Công
Thắp nhang đặt trước chân dung của Người
Nhìn lên đôi mắt sáng ngời
Tưởng như thấy lại một thời giao tranh
Phất cờ chỉ đạo nghĩa binh
Chói lòa gươm lịnh, uy linh súng thần
Căm thù, thương nước, lo dân
Quyết trừ xâm lược đâu cần công danh
Dẫu rằng việc lớn chưa thành
Vẫn là ngọc sáng long lanh dưới trời
Quê hương nay đã vui rồi
Núi mây ghi tạc những lời sắt son.

Sau năm 1975

Đền thờ Anh hùng dân tộc Trương Định

 SƠN TÙNG

Cũng một chữ "Về"

Đêm khuya nghe tiếng đàn bầu
Mẹ ơi con mới hiểu sâu là sao!

Nhớ xưa ra sức ru con
Con ngon giấc ngủ... héo hon thân già

Tiếc rằng con chẳng hiểu ra
Mãi vui danh lợi, quê xa ngại về

Để khi đến lúc phải về
Chỉ còn kịp thấy mẹ về cõi xa...

➡ **NGUYỄN THẠNH**

Sao không nói gì sông ơi?

Dòng sông không nói gì sao xa quê ta nhớ
Con đò ngang nhớ bóng trăng ngang
Hàng cây ven sông nhớ lời chung thủy
Đất trời quê nổi nhớ thất lòng.

Tấm ảnh cha trên bàn thờ im lặng
Tàn cong nhang mẹ biết cha về
Mây cầu vồng nổi âm dương linh nghiệm
Nổi nhớ quê cứ dai dẳng trong lòng
Dòng sông không nói gì sao nổi nhớ mênh mông?

* Tuyển tập thơ Gò Công

 THANH VŨ

Về Gò Công

Đón Xuân!
Vào thăm nhà truyền thống
Tôi gặp trang nghiêm nổi trang nghiêm
những hiện vật lưu đời
Nhưng có lẽ: Bình Tây Đại Nguyên Soái
cần gửi lại
Không phải đóc gươm, mà chính nắm tim người.

10/1987

➡ **TRẦN HOÀNG VŨ**

Về thăm trường cũ

Sân trường nhạt nắng chiều nay
Tôi lê chân bước u hoài niềm riêng
Còn đâu lứa tuổi thần tiên
Nhật nhòa cánh phượng ưu phiền tiếng ve
Hôm nay xuân khóc gọi hè
Ngày mai xa vắng sao nghe náo lòng
Thầy cô, bè bạn... còn không?
Mỗi người mỗi ngã mệnh mông phương trời
Sân trường chợt tiếng buồn rơi...!
Mây chiều bảng lảng mang lời nhớ thương
Chạnh lòng trăm mối tơ vương
Người đi, kẻ ở, mái trường xanh rêu
Còn đâu hình bóng thân yêu
Bao năm xa vắng, cô liêu... lặng thắm.

*Tuyển tập thơ Gò Công

⇒ **HOÀI VŨ**

Cảm tác

Sáng nay thăm bạn đất Gò Công
Gió biển xôn xao quện gió đồng
Đám Lá Tối Trời chưa về kịp
Màu xanh gặp lại mộ Trương Công.

Đến đây

Đến đây gặp súng thần công
Gặp hồn Trương Định, gặp chông Tân Hòa
Rì rầm là tiếng biển xa
Thương yêu là tiếng lòng ta với mình!

01/11/1980

➔ NGƯỜI VIỄN XỨ

Hoài lão

Phù kiều dậm bước chân không mỏi
Ngàn dặm tha phương biệt cố nhân
Lữ khách ra đi nơi viễn xứ
Hồn còn vương vấn mộng tao phùng?
Gởi mây đưa gió về nơi ấy
Một chút hương yêu ấm cõi lòng
Sương lạnh giăng giăng bờ vai ấy
Người ở phương mô có biết không?
Gối chiếc, chăn đơn có lạnh lòng?

Sóng cuộn tơ lòng

Buông tập bản thảo tuyển tập thơ Gò Công xuống, tôi bỗng nghe lòng tôi cuộn lên sóng cuộn tơ lòng.

Lâu lắm rồi tôi mới dự buổi tiệc với đông đảo bạn thơ Gò Công và những người thương Gò Công trên “chiếu Văn nghệ ấm áp” đến mông mị cả chút lòng thơ son cõi.

Tôi hình dung một vườn hoa thơm phức, đa sắc, đầy tơ giăng quyến quện. Thuở hai mươi lại trở về rộn ràng.

Ban đầu là những nốt nhạc thơ trầm trầm chan chứa kiêu :

*Anh đã đi rồi theo gió sương
Vô cùng thương tiếc bạn Hoàng Phương*

(Xuân Bá)

Kiểu: *Gò Me chẳng còn me
Góc trời thiu thiu vòm mây bạc...*

(Võ Tấn Cường)

Hay sự chạnh lòng bởi “Gánh xôi phở” của “người đàn bà già hơn bóng hiên”, của ông lão bán “Dừa - tôm thịt bánh dừa” những năm đầu thập niên 60 thế kỷ XX của *Diệp Kim Sanh*...

Tôi bỗng chững lại, vì gặp những “Tặng vật tỏ tình” của thầy Nguyễn Văn Duy dạy Toán. Tặng trái dưa đào để em biết đời nghèo năm xưa, tặng em cái nón mê để hình dung thân ta cũng rách não nề, tặng trái mồng tơi để em ép làm mực tím vẽ chơi, tặng em cánh én để bay ngang bầu trời... bay xa. Tặng em trái ớt để nếm cay đắng, tặng em cọng cỏ may để không may được đời, tặng em hạt bo bo để em nhớ thỏ cơ hàn và nhớ gạo Nàng Hương. Cuối cùng, thầy Duy gút một câu lật ngửa:

*Thương em còn muốn tặng nhiều
Lại e tặng vật gọi điều phiền đau!*

Rõ ràng, biết như thế mà vẫn làm như thế (không, viết như thế) là thầy chọc em rồi còn gì!.

Và Hoa Sứ Đỏ thì lại khác, qua buổi liên hoan văn nghệ ở Thành Săn Đá (nay là Trường PI - mất dấu thành rồi), khi nghe em hát tới câu hò mênh mang Khổng tước nguyên, về nhà, anh than:

*Đêm nay lòng như mưa
Thấm sâu từng giọt nhớ
Trời bên em vời trông cách trở
Vạt lau rừng đứng hát bên sông*

Trời bên em là Trời sông Tiền!

Bạn thơ Hữu Đức còn sôi nổi hơn, anh viết Gò Công là điểm hẹn của thơ ca ta hãy về đây, nhóm ánh lửa thơ ấm đất này, thấp nén nhang thơm

**Tuyển tập thơ Gò Công*

nhớ đức tài. Đức tài mà anh nói là phẩm chất của anh hùng Trương Định.

Rồi tôi lại gặp chú Bảy Bảo Định Giang, bài thơ “Thăm lại Gò Công” của ông đầy trăn trở, tự hào:

*Đêm nay trăng sáng Gò Rùa
Mây tan Truông Cốc chắc vừa lòng ai*

Ai trong hai câu thơ này chú gửi ông Trương và nhân dân Gò Công sau 1975.

Cái tình Gò Công đắm trong người thơ Gò Công đến nhuộm sắc. Song Hoài, một tác giả lớn tuổi khác, xa Gò Công ba năm, trở lại, cảnh cũ người xưa vẫn ngập lòng, nhưng ông thấy:

*Tôi thấy lớn cùng người thêm một chút
Cùng quê hương giàu đẹp đang vươn lên
Ngực rung dòn như gặp lại người xưa
Khắp cơ thể như căng tràn nhựa sống*

Và tôi gặp lại một bạn thơ quen, vẫn hơi thơ đậm thắm, nhẹ nhàng và lắng đọng, ba bài thơ của nhà thơ này gọi cho tôi một khung trời Gò Công xa vắng. Dường như anh rời Gò Công năm 1970 để đi dạy học xa nhưng dấu xưa Kinh Hàn, bến xưa Vàm Láng, vườn xưa Giồng Tháp, biển xưa Tân Thành bịn rịn còn nguyên trong thơ anh:

*Lại thấy Gò Công một nửa đồng
Một đời chua mặn mẹ long đong
Và em mang dáng oằn bông lúa
Một mảnh lưng cong đủ quặn lòng*

Nhưng anh thú thật:

*Cách xa mấy cũng là quê
Vẫn gieo hương ngát nẻo về thặng hoa
Đi đâu chẳng nhắc quê nhà
Câu thơ bất chợt hóa ra nỗi lòng.*

Nỗi lòng ấy chính là khi:

*Qua phà cầu Nổi gặp em
Xao lòng một chút, bén duyên một đời...*

Tôi tìm mãi trong lòng tôi “chút xao lòng” như anh mà không... thấy!.

Và rất đông các tác giả không phải dân Gò Công mà cũng viết về Gò Công chí tình: Nguyễn Công Khanh, Lê Ái Siêm, Vũ Phong, Hoàng Xuân Nguyên, Nguyễn Hoài Nhơn .v.v...

Có hai người con Vĩnh Hựu viết về Gò Công cùng một đề tài trường cũ đó là Trần Thế Ngọc và Hoàng Tuấn Nguyên... và một Ngô Phương Thanh cũng cùng đề tài này. Ý anh và ý Nguyên gặp nhau. Nguyên đi qua trường cũ thấy bóng mình ở đó rồi, đời đẩy đưa, về lại

*Những tưởng xa em rồi là quên hết
Mấy mươi năm rồi cứ lặng lẽ nhớ thương*

Còn Trần Thế Ngọc cũng học trường Trung học Gò Công, đời đẩy đưa sau nhiều năm lại trở về tỉnh nhà, trở lại trường mùa phượng, cũng kỷ niệm dâng trào và:

**Tuyển tập thơ Gò Công*

*Trở lại trường xưa chiều phố cũ
Nghe lòng ấm lại tuổi thơ tôi
Vung tay níu chặt thời nông nổi
Áo trắng thư sinh mộng giữa trời*

Cái mộng ấy lộ ra rõ hơn ở bài thơ khác:

*Qua gian khổ mới hiểu tình bè bạn
Buổi cơ hàn mới biết được lòng nhau
Trời sang xuân hoa lá cũng thay màu
Trong lắng đọng hỏi đâu người tri kỷ
Chuyện hôm qua biết bao điều suy nghĩ
Để giờ đây sao chỉ một mình ta.*

Dường như trước trong giấy, ai cũng trải lòng mình, và người viết là người sống thật nhất.

Tôi bắt gặp Song Hoài Nguyên, một bạn thơ thân thiết trong những năm đầu thập niên 60 thế kỷ XX cũng có mặt trong tập thơ này. Anh khoe Gò Công rất tự nhiên với mọi người:

*Anh ở đây buổi chiều nơi thôn dã
Trong khu vườn hoa lá cỏ xanh tươi
Quê hương anh tiếng hát tự muôn đời
Ôi đẹp nhất quê hương chiều nắng hạ*

Và anh giống như nhiều bạn thơ khác thời đó, lại than thở vì tình:

*Em đi làm cô giáo
Tôi là thằng mê thơ
Bốn mươi năm tình lỡ
Bốn mươi năm một thời*

*Em vẫn còn dang dở
Tôi mãi buồn đơn côi!*

Một nhà thơ khác, ông Hoàng Tố Nguyên, dân Bình Ân năm 1954 tập kết ra Bắc, hòa bình thống nhất, chưa kịp về quê Gò Me thì đã qua đời. Bài thơ Gò Me trong tập thơ Gò Me (một trong 6 tập thơ làm ông nổi danh trên đất Bắc) lần này xuất hiện đầy đủ trong Tuyển tập thơ Gò Công, là một gợi ý cho Tuyển tập Trăm năm, thơ Gò Công có thể có mặt.

Tôi giựt mình: không biết vô tình hay cố ý, ban tuyển chọn Tuyển tập đặt hai bài thơ ngắn của hai tác giả đã quá cố, kề nhau. Một người là nhạc sĩ Hoàng Phương vang danh và người kia nhà giáo Phạm Nguyên Phương cần mẫn. Trong khi Hoàng Phương nhân ái không cho bạn hái trái măng cầu chín cây vì để dành cho chim thì Phạm Nguyên Phương “Bồi hồi”:

*Thơ tình tôi gửi cho em
Rồi tôi ngồi đợi ngày đêm bồi hồi
Trong tôi, em hiển hiện rồi
Trong em, chưa rõ tình tôi thế nào?*

Rõ hay không rõ thì thầy giáo cũng đi xa rồi, em có muốn trả lời cũng không còn ai đáp nữa. Em ơi!

Tôi cũng ngỡ ngàng gặp lại nhà thơ Trúc Thanh Tâm bạn hiền tôi bên kia sông Hậu, nhà thơ đến quê Gò Công khi tôi vắng rồi, vậy mà lúc về anh nấn nót:

**Tuyển tập thơ Gò Công*

*Ta bắt gặp nắng vờn qua mái tóc
Gửi hồn ta, nắng ấm Gò Công ơi...*

Anh còn khắc khoải:

*Mai xa lắm, Gò Công quên hay nhớ
Gửi tình ta ấm ấp một Căn Thơ*

Bốn câu thơ của Trần Anh Tài trải ngót nửa thế kỷ với bao biến thiên dâu biển dữ dội, tôi còn thuộc:

*Ao Trường Đua chiều nay khách đông
Mùi mây sương xuống dậy hương lòng
Dừa cau xoả tóc mây đầu rớt
Hay nước ao là mắt cố nhân*

Nhìn nét đẹp của quê hương mà thấy ra vẻ đẹp của người tình, nhà thơ thật đúng là người lãng mạn nặng tình nặng nghĩa. Vậy mà trọn đời anh đã phải dầm dãi sương gió quê người hết núi rừng tây nguyên hoang vắng lại đến chốn phồn hoa khói bụi Sài Gòn. Dầu ở đâu làm gì lúc nào, Gò Công cũng đau đáu trong lòng anh không thể mờ phai:

*Ta nhớ em em Hoà Lạc ơi
Cửa Khâu nước cuộn thác năm dài
Như da như thịt như dòng máu
Ta sẽ ôm em ngủ suốt đời*

Bạn thơ Trương Chính Tâm (Như Uyên Thủy - Trương Minh Nhật) cũng góp mặt trong tuyển tập thơ Gò Công ba bài thơ cảm động.

Trương Chính Tâm làm thơ từ những năm đầu bước vào Trung học Gò Công. Thơ anh dù có dành cho cuộc kháng chiến chung mà anh là chiến sĩ đã đành, nhưng dành cho quê cho Nội cũng đậm đà, lắng đọng. Anh làm thơ như bỏ chữ vào thơ xốc lên, nghe nóng cả mặt người đọc chậm, nhưng lại lắng sâu cái tình riêng man mác, cao vút. Anh tả bàn tay của Nội anh ở Xóm Dinh (Long Thuận) mà nghe “dậy máu”:

*Còng lưng mài mác chai tay
Bén đi mũi nhọn vót mây dưới hầm
Bom trên đầu, bom dưới chân
Bom run tay nội, bom găm thét đau
Xóm Dinh, người - đất thương nhau
Người ôm đất máu, đất chào người xa...*

Cuối Tuyển tập tôi lại gặp La Quốc Tiến, Đặng Vĩnh Tiến, Gò Công với họ là ngọt ngào, là vẹn lòng, kỷ niệm xa lắc mà khẩn khẩn. Đọc Đặng Vĩnh Tiến:

*Gò Công đi dễ khó về
Đồng xanh, muối trắng, tình quê đậm đà*

Vì Gò Công có gạo ngon chăng?:

*Nàng Quýt, Nàng Keo, Ba Lê, Nàng Chá
Giống lúa mùa đặc sản Gò Công
Ăn lấy no, gạo Nàng Chu, Ba Túc
Thơm ngọt ngào, có nếp Mỡ, Tàu Hương...*

(Gò Công đi dễ khó về)

Tuyển tập thơ Gò Công

Ngoài con người, nét đẹp, sản vật Gò Công cũng đa dạng qua thơ của những người làm thơ, đất Gò Công còn nghèo. Bạn Nguyễn Miên Thượng nghĩ rất sắc:

*Phố tuy nhỏ nhưng lòng người rất rộng
Mẹ Gò Công hiền dịu quán khăn rằn
Gió hôn nhẹ má em hồng dưới nắng
Thu nhuộm tàn trên vai áo bà ba...*

(Khi qua Gò Công)

Cuối cùng, có lẽ cho tôi cùng bạn gặp Đại Triều anh có hai quê Gò Công và Cần Đức, nhưng Gò Công đậm tình hơn. Sau nhiều chục năm tham gia chuyện nước ở nhiều nơi, anh vẫn thấy “Khung trời quê” đầy ắp thời niên thiếu. Cái ngã ba làng quê của anh rủ rê con nước, ngã ba làng quê có lớp lớp thanh niên lên đường... chợt anh:

*Bỗng nhớ vô vàn ánh mắt em
Giây phút chúng mình chưa dám nói
Bên cầu ao, bao mùa hoa Khế nở
Em có về đứng giữa nhớ thương?*

Năm nay anh hơn 70 tuổi rồi, thời anh ra đi tiếp bước cha anh, anh còn rất trẻ, không dám nói đã đành, và đúng thôi, nhưng tại tiếng gà gáy trưa, tiếng tắc kè đêm vắng khó ngủ do tiếc thương bao đồng chí quên mình, hay những buổi chiều êm ả còn trong anh cho đến bây giờ ...

*Tuyển tập thơ Gò Công**

Buông tập Bản thảo Tuyển tập Thơ Gò Công xuống tôi bỗng nghe lòng tôi cuộn lên sóng cuộn tơ lòng cuộn sóng êm vừa đủ cho tôi niềm hạnh phúc đắm vào niềm thơ quê cũ. Tôi hạnh phúc không phải “mua vui một vài trống canh” mà dâng đặc tình thơ bằng bạc.

- Nhà thơ **TRẦN NGỌC HƯỜNG**
Hội viên Hội Nhà Văn Việt Nam

*

Cáo lỗi

Vì thời gian thực hiện tập thơ có hạn, chúng tôi không liên hệ được với một số tác giả. Xin mạn phép đăng một số bài thơ phù hợp với nội dung của Tuyển tập thơ Gò Công được trích từ những sách báo văn nghệ.

Kính mong các tác giả rộng lượng bỏ qua.

*

Cảm tạ

Chúng tôi xin cảm tạ các vị mạnh thường quân đã giúp đỡ tài chính, các tác giả đã đóng góp bài vở để Nhà xuất bản Văn hóa - Văn nghệ thành phố Hồ Chí Minh tổ chức biên tập, in ấn, tạo điều kiện cho Tuyển tập Thơ Gò Công được ra mắt đúng với lòng mong ước.

Thay mặt Nhóm chủ biên
Trương Minh Nhựt

*

Mục lục

	trang
01 Trương Minh Nhật	* Lời ngỏ..... 5
02 Phan Thanh Sắc	* Thay Lời giới thiệu 9
03 Huỳnh Đình A	- Bước chân người thầy thuốc.... 17
04 Trang Huyền An	- Nghe mưa sao mà nhớ 18 - Bông mai nở muộn 20
05 Nguyễn Đức Ánh	- Để nhớ..... 21
06 Nguyễn Xuân Bá	- Cảm tác về thơ..... 22 - Thương tiếc cố nhạc sĩ Hoàng Phương 24 - Tâm nguyện người cha 25
07 Nguyễn Mạnh Bình	- Trăng quê 27 - Dải ngân hà..... 27 - Muối trắng 28 - Hoa của đất 29
08 Huỳnh Văn Công	- Một thoáng áo dài 31 - Cô giáo vùng sâu..... 32
09 Võ Tấn Cường	- Nhớ Hoàng Tố Nguyên..... 33 - Hoài vọng phố cổ Gò Công 34 - Gò Công ngày bão rớt..... 36

10	Vũ Cường	- Hoa tình yêu 37
11	Trần Thị Bảo Châu	- Sợ không kịp với thời gian 38
12	Trần Tiến Dũng	- Nghe mưa trước sân nhà 39 - Gánh xôi phố..... 40
13	Ngô Văn Dũng	- Lời người xứ biển..... 41
14	Nguyễn Duy	- Gửi lại nhà truyền thống Gò Công 42
15	Nguyễn Văn Duy	- Tặng vật tỏ tình..... 44 - Non bộ trên cây 46
16	Thu Đan	- Bao dòng tình khúc..... 47 - Bài luân lý 48
17	Trang Đài	- Bầu trời mẹ..... 49
18	Hoa sứ Đỏ	- Bến xưa 50 - Quê hương 52
19	Hoa Đức	- Tình con yêu mẹ..... 54
20	Hữu Đức	- Gò Công điểm hẹn thơ ca 56
21	Minh Đức	- Nhớ Trương Định 57 - Bên bờ nổi nhớ..... 58
22	Bảo Định Giang	- Về Thăm lại Gò Công..... 59
23	Lê Hà	- Vần thơ và lưới kiếm..... 61
24	Trần Khánh Hạnh	- Bài ca huyền thoại..... 62
25	Song Hoài	- Về Gò Công..... 64 - Sao em không về lại Tân Điền... 66
26	Trần Ngọc Hường	- Gửi lại Gò Công 68 - Gò Công 70 - Tôi còn gửi tặng 71

27	Nguyễn Công Khanh	- Về Tân Thới.....	72
28	Võ An Khánh	- Với Gò Công.....	73
29	Vương Huy	- Nhìn lại.....	74
30	Nguyễn Kim	- Giã biệt.....	75
		- Hai miền quê thương nhớ.....	77
		- Chiều qua phà Vàm Cống.....	79
31	Trần Văn Lại	- Thị xã Quê hương.....	81
		- Trường cũ.....	84
32	Vân Lam	- Nhớ biển.....	85
33	Trần Đỗ Liêm	- Em ngâm thơ.....	87
		- Chia sẻ mùa đông.....	88
		- Cho cau gặp trầu.....	89
34	Hoàng Linh Lan	- Mưa nhớ.....	90
35	Nguyễn Quang Linh	- Lục bát cho cha.....	91
		- Mẹ.....	92
		- Nhớ.....	93
36	Cẩm Linh	- Đau.....	94
37	Quan Luân	- Biết không em.....	95
		- Ngày xuân nói với Xơ-ri.....	96
		- Ta sẽ thấy - Ta đã thấy.....	97
38	Lá Me	- Lục bát biển.....	99
		- Những dòng kẻ tháng năm... 100	
39	Hoàng Tuấn Nghiêm	- Bên dòng cửa Tiểu.....	101
		- Ngang qua trường cũ.....	103
40	Thiên Nga	- Quê hương.....	104
		- Thu nhớ.....	105

41 Trần Thế Ngọc	- Chiều qua trường Trương Định..... 106
	- Chiều xuân 107
42 Nguyễn Hoài Nhơn	- Biển Gò Công 108
43 Song Hoài Nguyên	- Nắng hạ..... 111
	- Tình lữ 113
	- Thương quá Gò Công 115
44 Hoàng Tố Nguyên	- Gò Me 116
45 Nguyễn Thị Thanh Nguyên	- Nỗi nhớ..... 120
46 Hoàng Xuân Nguyên	- Qua sông 121
47 Phạm Huy Ngũ	- Chùm thơ 4 câu:
	* Ngày về 122
	* Quê xưa..... 122
	* Một mình 123
	* Nước mắt và nụ cười..... 123
	* Ly rượu đời..... 123
	- Lắng đọng Gò Công 124
	- Thăm bạn trên cao nguyên... 126
48 Trung Nguyễn	- Trái xơ-ri..... 128
	- Nghe tiếng bìm bịp kêu..... 129
49 Vũ Phong	- Gò Công quê hương em 130
50 Thanh Phong	- Nhớ thu xưa 131
	- Chiều băng khuâng 132
51 Huỳnh Văn Phước	- Thị xã Gò Công - Hôm nay và tương lai..... 133

52	Huỳnh Phước	- Thu cảm 136 - Thăm lại vườn thu..... 137
53	Hoàng Phương	- Biển Gò Công em đến..... 138
54	Phạm Nguyên Phương	- Bồi hồi..... 139 - Thu 140 - Chiều mưa trên phố 140
55	Diệp Kim Sanh	- Tiếng rao đêm 141 - Người về 143
56	Trường Sanh	- Chợ Tết người cô đơn 144
57	Lê Ái Siêm	- Gò Công 145 - Về Gò Công..... 147
58	Trần Anh Tài	- Em Gò Công..... 149 - Qua Hòa Lạc..... 150 - Vãn về với nội, nội ơi 153
59	Trương Chính Tâm	- Tâm sự với Gò Công..... 155 - Bàn tay của nội 158 - Cây chổi ráng..... 159
60	Mạc Đăng Tâm	- Xuân về trên non cao 161
61	Trúc Thanh Tâm	- Gởi hồn ta trong nắng ấm Gò Công..... 163
62	Vĩnh Tân	- Khát vọng..... 165
63	Ngô Phương Thanh	- Tiếng gọi của trường xưa 166 - Chuyến dò đời..... 167
64	Vĩnh Thành	- Ly cà phê cô đơn 168
65	La Quốc Tiến	- Gò Công 169 - Dây phơi hạnh phúc 170

66	Đặng Vĩnh Tiến	- Gò Công đi dễ khó về 171
		- Gò Công tháng mười..... 173
		- Gánh trâu mùa xuân 175
67	Nguyễn Thị Mộng Thu	- Em về..... 176
		- Buồn chi ta ơi 177
68	Nguyễn Miên Thượng	- Khi qua Gò Công 179
		- Cô gái Gò Công..... 180
69	Nguyễn Mỹ Tiên	- Chợ tình..... 181
70	Phạm Trích Tiên	- Vườn dĩ vãng 182
71	Đại Triều	- Khung trời quê 183
		- Về quê ngoại 185
		- Về thăm xã Phú Đông..... 187
72	Trần Công Tùng	- Thăm đền Trương Định..... 190
73	Sơn Tùng	- Cũng một chữ “Về” 192
74	Nguyễn Thạnh	- Sao không nói gì sông ơi ! ... 193
75	Thanh Vũ	- Về Gò Công..... 194
76	Trần Hoàng Vũ	- Về thăm trường cũ..... 195
77	Hoài Vũ	- Cảm tác 196
		- Đến đây..... 196
78	Người Viễn Xứ	- Hoài bão xa 197
79	Trần Ngọc Hưởng	- Sóng cuộn tơ lòng 198

*